

Gânduri către tineri

GÂNDURI
CĂTRE TINERI

J.C. RYLE

GÂNDURI CĂTRE TINERI

J.C. Ryle

Copyright © 2017 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicată în original sub titlul *Thoughts for Young Men*.

Publicată în limba română cu permisiunea RCR – Resurse Creștine Românești – rcrwebsite.com. Traducerea: Florin Vidu.

DTP și design copertă: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Toate sublinierile din citatele biblice îi aparțin autorului.

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„*Să nu furi*” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.



Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Introducere 7

Capitolul 1. Motive pentru care tinerii au nevoie să fie sfătuiți 9

Capitolul 2. Pericole pentru tineri 27

Capitolul 3. Îndemnuri generale pentru tineri 47

Capitolul 4. Reguli speciale pentru tineri 67

Capitolul 5. Încheiere 87

INTRODUCERE

Când Apostolul Pavel a scris Epistola sa către Titus despre responsabilitățile acestuia ca slujitor al lui Dumnezeu, el i-a menționat pe tineri ca un grup care cere o atenție specială. După ce a vorbit despre bărbații și femeile în vârstă, apoi despre femeile tinere, el adaugă acest sfat: „*Sfătuieste, de asemenea, pe tineri să fie cumpătați*” (Tit 2:6). Voi urma și eu sfatul apostolului. Vreau să spun câteva cuvinte de îndemnuri prietenești pentru tineri.

Deși îmbătrânesc pe zi ce trece, sunt câteva lucruri pe care mi le amintesc foarte bine din zilele tinereții mele. Îmi amintesc foarte bine bucuriile și tristețile, speranțele și temerile, ispitele și dificultățile, judecățile greșite și sentimentele nutrite față de persoanele nepotrivite, erorile și aspirațiile, toate lucrurile care înconjoară și însoțesc viața unui tânăr. Aș fi foarte recunoscător dacă aș putea să spun ceva care să țină măcar un tânăr pe direcția cea bună, să-l păzească de greșelile și păcatele care îi pot afecta viitorul, atât în această viață cât și în veșnicie.

Sunt patru lucruri pe care intenționez să le fac în continuare:

I. Voi menționa câteva motive generale pentru care tinerii au nevoie să fie sfătuiți.

II. Voi nota câteva pericole speciale în legătură cu care tinerii trebuie să fie avertizați.

III. Voi da câteva sfaturi generale și îi implor pe tineri să le primească.

IV. Voi stabili câteva reguli speciale de comportament și îi sfătuiesc insistent pe tineri să le urmeze.

Despre fiecare din aceste patru puncte voi spune câte ceva și mă rog lui Dumnezeu ca aceste cuvinte să fie folositoare vreunui suflet.

J.C. Ryle

1

MOTIVE PENTRU CARE TINERII AU NEVOIE SĂ FIE SFĂTUIȚI

Care sunt motivele generale pentru care tinerii au nevoie de îndemnuri specifice? Voi menționa câteva dintre ele în ordine.

1.1 EXISTĂ PEA PUȚINI TINERI CARE PAR SĂ FIE CREȘTINI, ȘI ASTA PRETUTINDENI

Vorbesc fără să țin seama de condiția cuiva; spun aceste lucruri pentru toți. Bogați sau săraci, nobili sau de rând, educați sau needucați, de la oraș sau de la țară – nu e nici o diferență. Mă cutremur când mă gândesc cât de puțini tineri sunt conduși de Duhul Sfânt, cât de puțini sunt pe drumul îngust care duce la viață, cât de puțini se gândesc la lucrurile de sus, cât de puțini își iau crucea și Îl urmează pe Hristos. Spun toate acestea cu tristețe, însă cred, înaintea lui Dumnezeu, că nu spun nimic altceva decât adevărul.

Tinerilor, voi sunteți o categorie mare și foarte importantă a populației acestei țări; însă unde și în ce stare se găsesc

sufletele voastre? Indiferent unde am căuta răspunsul, acesta va fi unul și același. Haideți să-l întrebăm pe slujitor credincios al Evangheliei, să vedem ce ne va spune. Câți tineri necăsătoriți își amintesc că participă la Cina Domnului? Cine sunt cei mai ignoranți în ce privește doctrina mântuirii, cei mai absenți de la serviciile de duminică, cei mai dificil de atras la întâlnirile de studiu biblic și de rugăciune din timpul săptămânii, cei mai neatenți la orice s-ar predica? Care parte a enoriașilor săi îi provoacă cele mai mari neliniști? Cine sunt acei Rubeni pentru care i se strânge inima? Cine sunt aceia din turma sa care sunt cei mai greu de condus, care au nevoie cel mai frecvent de avertismente și mustrări, care îi provoacă cele mai mari tulburări și tristeți, care îl țin într-o stare de teamă permanentă pentru sufletele lor și care par cei mai imposibil de îndreptat? Puteți fi siguri, răspunsul lui va fi întotdeauna: „*Tinerii*”.

Haideți să-i întrebăm pe părinții din orice țară a lumii și să vedem ce ne vor răspunde cei mai mulți dintre ei. Care membri ai familiei le provoacă cele mai mari dureri și necazuri? Cine au nevoie cel mai mult de supraveghere și cel mai adesea îi dezamăgesc? Cine sunt primii care sunt gata să renunțe la ce e bine, și ultimii care își amintesc avertismentele și sfaturile bune? Cine sunt cei mai dificil de menținut în ordine și între limite? Cine sunt cei care cad cel mai des în păcat, își fac de rușine numele pe care îl poartă, își întristează prietenii, fac zile amare rudelor mai în vârstă și își fac părinții să

moară cu tristețe în inimă? Puteți fi siguri, răspunsul va fi de regulă: „*Tinerii*.”

Haideți să-i întrebăm pe judecători și pe polițiști, să vedem ce ne vor răspunde aceștia. Cine sunt clienții cei mai frecvenți ai cluburilor de noapte și ai barurilor? Cine sunt membrii bandelor de cartier? Cine sunt arestați cel mai des pentru beție, tulburarea liniștii, bătăi, furturi, tâlhării și altele ca acestea? Cine umplu închisorile, casele de corecție și centrele de detenție? Cine sunt cei care au nevoie cel mai mult de supraveghere și purtare de grijă? Puteți fi siguri, întotdeauna vor indica spre același grup și vor spune: „*Tinerii*”.

Haideți să ne îndreptăm spre clasele superioare, să vedem ce răspunsuri vom primi de la aceștia. Într-o familie, fiii întotdeauna își risipesc timpul, sănătatea și banii în căutarea egoistă a plăcerilor. În altă familie, fiii nu vor să învețe nici o meserie și își irotesc cei mai prețioși ani ai vieții nefăcând nimic. Într-o alta, ei se țin de slujbă doar de formă, fără să acorde vreo atenție îndatoririlor acesteia. Într-o alta, intră în anturaje nepotrivite, se apucă de jocuri de noroc, fac datorii, ținându-și prietenii într-o neliniște continuă. Observați că rangul social, titlurile, bogăția și educația nu împiedică aceste lucruri! Tați neliniștiți, mame cu inimile zdrobite, surori îndurerate, toți ne-ar putea spune nenumărate istorii triste, dacă adevărul ar ieși la iveală. Multe familii, care au tot ce-ar putea oferi lumea, numără printre membrii lor nume care nu sunt rostite niciodată, sau sunt rostite cu regret și rușine: un fiu,

un frate, un verișor, un nepot, care face doar ce vrea el și este o întristare pentru toți cei ce-l cunosc. Puține sunt familiile bogate care nu au astfel de spini în coastă, astfel de pete pe pagina fericirii, astfel de surse constante de durere și neliniște; adesea, prea adesea, cauza acestora e una singură: „*Tinerii*”.

Ce vom răspunde în fața acestor lucruri? Sunt adevăruri, adevăruri simple, adevăruri pe care le întâlnim oriunde am privi, adevăruri care nu pot fi negate. Cât de înfricoșătoare sunt! Cât de groaznic este gândul că, ori de câte ori întâlnesc un tânăr, acesta este cel mai probabil un dușman al lui Dumnezeu, mergând pe drumul cel larg care duce în iad, nepotrivit pentru cer! Desigur, confrunțați cu astfel de realități, nu vă veți mai întreba de ce vin înaintea voastră cu sfaturi, veți înțelege că am motive serioase.

1.2. MOARTEA ȘI JUDECATA ÎI AȘTEAPTĂ PE TINERI LA FEL CA PE TOȚI CEILALȚI, ÎNSĂ APROAPE TOȚI TINERII PAR SĂ UITE ACEST LUCRU.

Tinerilor, este rânduit și pentru voi să muriți; indiferent cât de puternici și sănătoși ați fi acum, ziua morții voastre ar putea fi foarte aproape. Întâlnesc și tineri bolnavi, nu doar bătrâni. În mormântează și tineri, nu doar bătrâni. În fiecare cimitir citesc numele unora care nu au fost mai în vârstă decât sunteți voi acum. Citesc în cărți că, exceptând copiii mici și bătrânii, mai mulți mor între 13 și 23 decât în oricare altă perioadă a vieții. Și totuși, trăiți ca și cum ați fi siguri că nu veți muri niciodată.

Vă gândiți că poate vă veți ocupa de aceste lucruri mâine? Amintiți-vă cuvintele lui Solomon: „*Nu te făli cu ziua de mâine, căci nu știi ce poate aduce o zi*” (Prov. 27:1). „*Mă voi ocupa de lucrurile serioase mâine*”, îi răspundea o persoană nemântuită cuiva care o avertiza de pericolul ce-o așteaptă; însă mâine nu a mai venit. Mâine e ziua diavolului, azi e ziua lui Dumnezeu. Lui Satan nu-i pasă cât de spirituale sunt intențiile tale, sau cât de sfinte sunt hotărârile tale, câtă vreme ai decis să le pui în aplicare mâine. O, nu lăsați nici un loc diavolului în această problemă! Nu toți tinerii trăiesc până la adânci bătrânețe, ca Isaac sau Iacov. Mulți copii mor înaintea părinților. David a jelit moartea celor doi fii ai săi; Iov a pierdut pe cei zece fii ai săi. Poate că și tu te numeri printre aceștia, iar când va veni moartea, degeaba vei mai vorbi despre mâine, va trebui să pleci fără întârziere.

Credeți că veți găsi altădată un timp mai potrivit pentru a vă gândi la aceste lucruri? Așa credea și Felix și atenienii în fața cărora a predicat Pavel; însă acel timp nu a mai venit. Drumul spre iad e pavat cu astfel de idei. Mai bine asigura-te că lucrezi câtă vreme mai poți. Nu lăsa nefăcut nici un lucru care ține de veșnicie. Nu risca atunci când sufletul tău e în joc. Crede-mă, mântuirea unui suflet nu e ceva banal. Fiecare persoană are nevoie de o „*mântuire așa de mare*”, indiferent că e tânăr sau bătrân; toți au nevoie să fie născuți din nou – toți au nevoie să fie spălați în sângele lui Hristos – toți au nevoie să fie sfințiți de Duhul Sfânt. Fericit este omul care nu lasă

aceste lucruri în nesiguranță, și nu își găsește odihna până când are mărturia Duhului înăuntrul lui, care îi adeverește că este un copil al lui Dumnezeu.

Tinerilor, timpul vostru este scurt. Zilele voastre sunt o umbră, o ceață care apare pentru o vreme și apoi dispare, o poveste al cărei sfârșit e aproape. Trupurile voastre nu sunt făcute din bronz. „*Chiar și tinerii*”, spune Isaia, „*se clatină și cad*” (Isaia 40:30). Sănătatea vă poate fi luată în orice clipă: e nevoie doar de un accident, o febră, o inflamație, o spargere a unui vas de sânge, și în scurt timp veți ajunge hrana viermilor în mormânt. Un singur pas e între oricare din voi și moarte. În seara asta sufletul vă poate fi cerut înapoi. Mergeți cu repezi-ciune pe drumul pe care pășesc locuitorii întregului pământ, în curând veți muri. Viața voastră este nesigură, însă moartea voastră și judecata sunt cât se poate de sigure. Și voi va trebui să auziți trâmbița arhanghelului, va trebui să stați înaintea marlei tron alb de judecată, și voi va trebui să ascultați de porunca, despre care Ieronim spunea că îi răsună neîncetat în urechi: „*Ridicați-vă, morților, și veniți la judecată.*” „*Da, Eu vin curând*”, ne spune Însuși Judecătorul. Nu pot, nu îndrăznesc, nu vreau să vă las în pace în legătură cu aceste lucruri.

O, de ați lua seama la cuvintele Predicatorului: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la jude-

cată” (Ecles. 11:9). E uimitor cum cineva poate fi atât de nepăsător și lipsit de griji, știind că îl așteaptă judecata! Cu siguranță, nimeni nu e mai nebun decât acela care se mulțumește să trăiască fără să se pregătească pentru moarte. Cu siguranță, necredința oamenilor este cel mai uimitor lucru din lume. Cea mai clară profecție din Biblie începe cu următoarele cuvinte: „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise?” (Isaia 53:1). Domnul Isus a spus: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8). Tinerilor, mă tem că despre mulți dintre voi se spune în curțile de sus: „Aceștia nu vor crede.” Mă tem că treceți grăbiți prin viață, doar ca să vă treziți, prea târziu, că moartea și judecata sunt realități. Mă tem că așa stau lucrurile, de aceea vă dau aceste îndemnuri.

1.3. VIITORUL TINERILOR DEPINDE CEL MAI PROBABIL DE PREZENTUL LOR, DAR EI PAR SĂ UITE ACEST LUCRU.

Tineretea este anotimpul în care se plantează maturitatea, cea parte a scurtei vieți omenești în care se modelează caracterul, punctul de cotitură în istoria minții omului.

După mugurul care răsare ne putem da seama ce fel de copac va crește, după flori ne putem da seama ce fel de rod va avea, primăvara evaluăm recolta verii, dimineața judecăm ziua ce va urma, iar după caracterul tânărului putem să ne dăm seama cum va fi când va ajunge la maturitate.

Tinerilor, nu vă lăsați înșelați. Să nu credeți că, după placul inimii, puteți sluji poftelor și plăcerilor la începutul vieții,

iar apoi să mergeți și să-I slujiți lui Dumnezeu cu inima împăcată spre sfârșitul vieții. Să nu credeți că puteți trăi ca Esau și să muriți ca Iacov. Este o batjocură să negociați cu Dumnezeu și cu sufletul vostru în felul acesta. E o insultă îngrozitoare să credeți că puteți da lumii și diavolului floarea tăriei voastre, lăsându-I Regelui Regilor rămășițele inimilor voastre, resturile puterilor voastre. E o insultă îngrozitoare, și s-ar putea să descoperiți în paguba voastră că așa ceva e imposibil.

Îndrăznesc să spun că plănuiți să vă pocăiți mai târziu. Nu vă dați seama ce faceți. Voi vă faceți planurile fără Dumnezeu. Pocăința și credința sunt darurile lui Dumnezeu, dar sunt daruri pe care uneori El le reține, atunci când au fost oferite mult timp fără să fie acceptate. E adevărat, nu e niciodată prea târziu pentru pocăința autentică, dar vă avertizez în același timp că pocăința venită târziu rareori e autentică. E adevărat, unul dintre tâlhari a fost convertit în ultimele ore ale vieții, pentru ca nimeni să nu dispere; însă vă avertizez că numai unul a fost convertit, pentru ca nimeni să nu abuzeze de asta. E adevărat, este scris: „*[El] poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El*” (Evrei 7:25). Dar vă avertizez că același Duh Sfânt a scris: „*Fiindcă eu chem și voi vă împotrivii, fiindcă îmi întind mâna și nimeni ia seama, de aceea și eu, voi râde când veți fi în vreo nenorocire, îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza*” (Prov. 1:24, 26).

Credeți-mă, veți descoperi că nu e ușor să vă întoarceți la Dumnezeu atunci când vă convine. Bine spunea Leighton,

omul lui Dumnezeu: „*Drumul păcatului e în jos; omul nu se poate opri atunci când vrea.*” Dorințele sfinte și convingerile serioase nu sunt ca slujitorii sutașului din Biblie, să vină și să se ducă după dorința stăpânului; dimpotrivă, ele sunt ca bivolul sălbatic din cartea Iov, nu vor asculta de vocea voastră, nu vor lua seama la cererile voastre. Despre faimosul general Hannibal din vechime s-a spus că, atunci când putea să cucească cetatea împotriva căreia lupta, n-a făcut-o, iar atunci când a vrut s-o facă, n-a mai putut. Aveți grijă ca nu cumva același lucru să vi se întâmple cu privire la viața veșnică.

De ce vă spun toate aceste lucruri? Vi le spun din cauza puterii obiceiurilor. Vi le spun pentru că experiența m-a învățat că inimile oamenilor rareori se mai schimbă, dacă nu au fost schimbate în tinerețe. Cu adevărat rari sunt oamenii convertiți la bătrânețe. Obiceiurile au rădăcini adânci. Odată ce păcatului i se permite să locuiască în inima voastră, el nu va mai ieși atunci când i-o veți cere. Obișnuința devine a doua natură, iar lanțurile ei nu se rup ușor. Bine spunea profetul: „*Poate un Etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?*” (Ier. 13:23). Obiceiurile sunt ca pietrele care se rostogolesc pe panta unui deal – cu cât se rostogolesc mai mult, cu atât prind viteză iar direcția lor e mai greu de controlat. Obiceiurile, precum copacii, se întăresc odată cu vârsta. Un copil poate îndoi un stejar când e puiet – dar o sută de oameni nu îl poate smulge când acesta a ajuns la

maturitate. Un copil se poate bălăci în râul Tamisa aproape de izvorul acestuia, însă cel mai mare vas din lume poate pluti pe râu înainte ca acesta să se reverse în mare. Tot așa și obiceiurile: cu cât sunt mai vechi, cu atât sunt mai puternice – cu cât li s-a permis mai mult să stăpânească, cu atât va fi mai greu să fie alungate. Ele cresc odată cu creșterea noastră, se întăresc odată cu puterea noastră. Obiceiul este doica păcatului. Fiecare nou păcat micșorează teama și remușcarea, împietrește inima, tocește tăișul conștiinței și sporește înclinația noastră către păcat.

Tinerilor, poate credeți că accentuez prea mult acest punct. Dacă ați fi văzut, așa cum văzut eu, bătrâni în pragul morții, fără să mai simtă nimic, uscați, împietriți, morți, reci, tari ca piatra – nu ați mai spune așa. Credeți-mă, nu puteți rămâne pe loc în sufletele voastre. Obiceiurile bune sau rele se întăresc în inimile voastre pe zi ce trece. În fiecare zi sunteți fie mai aproape de Dumnezeu, fie mai departe. Cu fiecare an în care continuați să nu vă pocăiți, zidul de despărțire dintre voi și cer devine mai înalt și mai gros, iar prăpastia ce trebuie trecută devine mai adâncă și mai largă. O, fie-vă groază de efectul de împietrire al rămânerii constante în păcat! Acum e timpul potrivit. Nu amânați decizia până în iarna vieții voastre. Dacă nu Îl căutați pe Domnul cât sunteți tineri, puterea obiceiului vă va face să nu-L mai căutați probabil niciodată.

De asta mă tem, de aceea vă îndemn.

1.4. DIAVOLUL ÎȘI DĂ TOATĂ SILINȚA SĂ DISTRUGĂ SUFLETELE TINERILOR, IAR EI NU PAR SĂ ȘTIE ACEST LUCRU.

Satan știe foarte bine că voi sunteți generația ce va urma, de aceea își folosește toate viclesugurile ca să vă ducă sub stăpânirea lui. Nu vreau să fiți în necunoștință de planurile lui.

Asupra voastră el trimite cele mai alese ispite. Își întinde plasa cu cea mai mare grijă, ca să vă prindă sufletele în ea. Așează în capcane cele mai dulci momeli, ca să vă aducă sub puterea lui. Își expune marfa înaintea voastră cu cea mai mare iscusință, ca să vă facă să-i cumpărați otrăvurile îndulcitate, și să mâncați din dulciurile lui blestemate. Voi sunteți obiectivul principal al atacurilor lui. Domnul să-l mustre și să vă izbăvească din mâinile lui!

Tinerilor, luați seama să nu vă lăsați prinși în cursa lui. El va încerca să vă arunce praf în ochi, ca să vă împiedice să vedeți lucrurile la adevărata lor valoare. Se va strădui să vă facă să credeți că răul e bine, iar binele e rău. Va zugrăvi, va polei cu aur, va împodobi păcatul, ca să vă facă să vă îndrăgostiți de el. Va deforma, va denatura și va contraface adevărul creștinism, ca să vă devină antipatic. Va preamări plăcerile răutății – însă va ascunde de ochii voștri țepușul acestora. Va ridica înaintea voastră crucea și durerea ei – însă va ține departe de privirea voastră cununa veșnică. Vă va promite totul, la fel cum a făcut cu Hristos, dacă îl veți sluji. Vă va ajuta chiar să îmbrăcați o formă de creștinism, numai să neglijați puterea

acestuia. La începutul vieților voastre vă va spune că e prea devreme să-L slujiți pe Dumnezeu, iar la sfârșit vă va spune că e prea târziu. O, nu vă lăsați înșelați!

Nu știți pericolul pe care îl reprezintă acest dușman; tocmai această ignoranță mă face să mă tem. Sunteți ca niște orbi, care pășesc printre gropi și capcane; nu vedeți pericolele care vă împresoară din toate părțile.

Dușmanul vostru este puternic. E numit: „*Stăpânitorul lumii acesteia*” (Ioan 14:30). S-a împotrivit Domnului nostru Isus Hristos pe tot parcursul slujirii Lui. I-a ispitit pe Adam și Eva să mănânce din fructul interzis, aducând astfel păcatul și moartea în lume. L-a ispitit chiar și pe David, omul după inima lui Dumnezeu, făcând astfel ca ultimele zile ale acestuia să fie pline de întristare. L-a ispitit chiar și pe Petru, Apostolul ales, și l-a făcut să se lepede de Domnul lui. Cu siguranță, vrăjmășia lui împotriva omului și împotriva lui Dumnezeu trebuie disprețuită.

Dușmanul vostru este neobosit. El nu doarme niciodată. Încetînd el dă târcoale, căutând pe cine să înghită. El cutreieră neîncetat pământul. Poate că vouă nu vă pasă de sufletele voastre; lui îi pasă. El vrea sufletele voastre ca să vă nenorocească, așa cum este și el, și va pune mâna pe ele dacă va putea. Cu siguranță, ura lui împotriva oamenilor și împotriva lui Dumnezeu trebuie disprețuită.

Dușmanul vostru este și viclean. De mii de ani el citește

o carte, iar acea carte este inima omului. Ar trebui să o cunoască bine, și o cunoaște într-adevăr – toate slăbiciunile ei, toată ipocrizia ei, toată nebunia ei. El are o magazie plină de ispite, fiecare dintre acestea fiind destinate să provoace un rău cât mai mare inimii omenești. Nu veți ajunge niciodată într-un loc în care el să nu vă găsească. Mergeți în oraș – va fi acolo. Mergați în pustie – va fi și acolo. Așezați-vă printre bețiivi – va fi acolo, gata să vă ajute. Ascultați o predică – va fi acolo ca să vă distragă atenția. Cu siguranță, o astfel de reavoință trebuie disprețuită.

Tinerilor, acest dușman lucrează din greu pentru distrugerea voastră, indiferent cât de puțin v-ați gândi voi la asta. Voi sunteți premiul pentru care se luptă el. El știe că puteți fi o binecuvântare sau un blestem pentru generația voastră, de aceea încearcă din greu să vă câștige inimile încă din zorii vieții, ca să ajutați la răspândirea împărăției lui în fiecare zi. Cât de bine știe el că cea mai sigură metodă ca să distrugi o floare este să distrugi bobocul!

O, de vi s-ar deschide ochii, la fel ca slujitorului lui Elisei la Dotan! O, de ați putea vedea cum Satan uneltește împotriva păcii voastre! Trebuie să vă avertizez, trebuie să vă îndemn. Fie că vreți să mă ascultați, fie că nu, eu nu pot, nu îndrăznesc să vă las în pace.

1.5. DACĂ VOR SĂ FIE SCUȚIȚI DE SUFERINȚĂ, TINERII AU NEVOIE DE ÎNDEMURI, ÎNCEPÂND SĂ-L SLUJEASCĂ DE ACUM PE DUMNEZEU.

Păcatul este mama tuturor suferințelor, și nici un alt păcat nu pare să aducă omului mai multă nenorocire și durere decât păcatele tinereții. Faptele nebunești pe care le-a făcut, timpul irosit, greșelile făcute, anturajul păcătos, răul provocat propriei persoane, atât trupului cât și sufletului, șansele de fericire ratate, ocaziile de slujire neglijate; toate aceste lucruri provoacă adesea amărăciune conștiinței unui bătrân, aruncă un nor întunecat peste apusul zilelor sale și îi umplu ultimele zile ale vieții cu remușcări și rușine.

Unii v-ar putea spune despre sănătatea pierdută timpuriu, datorită păcatelor tinereții. Boala le macină mădulele, făcându-i să fie dezgustați de viață. Puterea mușchilor e atât de slăbită, încă cea mai mică greutate e o povară prea grea pentru ei. Ochii li s-au întunecat prea devreme, iar energia lor naturală s-a micșorat. Soarele sănătății a apus deși încă e ziuă, iar ei jelesc văzând cum trupul le este consumat. Credeți-mă, e o cupă amară când trebuie să o bei.

Alții v-ar putea povesti despre consecințele leneviei. Au irosit oportunitatea de aur de a învăța. Nu au vrut să adune înțelepciunea atunci când mințile lor puteau cel mai bine să o primească, iar memoria era în stare să o rețină. Acum e prea târziu. Nu mai au timp să stea și să învețe. Nu mai au aceeași putere, chiar dacă ar găsi timp. Timpul pierdut nu mai poate fi recuperat. Și aceasta e o cupă amară când trebuie să o bei.

Alții v-ar putea spune despre erorile de judecată, care au

provocat suferință pentru tot restul vieții. Și-au impus propria voință. N-au vrut să asculte sfaturile celor din jur. S-au înconjurat cu prieteni care le-au ruinat fericirea. Au ales o profesie care nu li se potrivea. Acum văd bine toate aceste lucruri. Însă ochii li s-au deschis de-abia acum, după ce greșeala nu mai poate fi reparată. O, și aceasta e o cupă atât de amară!

Tinerilor, tinerilor, aș vrea să puteți cunoaște mângâierea unei conștiințe care nu e împovărată cu o listă lungă de păcate ale tinereții. Acestea sunt rănilor care pătrund cel mai adânc. Sunt săgețile care consumă spiritul unui om. Este oțelul care le intră în suflet. Aveți milă de voi înșivă. Căutați-L pe Domnul din timp, ca să fiți scutiți de multe lacrimi amare.

Acesta e adevărul pe care se pare că l-a simțit și Iov. El spune: *„Pentru ce să mă lovești cu suferințe amare și să mă pedepsești pentru greșeli din tinerețe?”* (Iov 13:26). La fel, prietenul lui Țofar, vorbind despre omul nelegiuit, spune: *„Oasele lui, pline de vlaga tinereții, își vor avea culcușul cu el în țărână”* (Iov 20:11).

Și David se pare că a simțit acest lucru. El Îi spune Domnului: *„Nu-Ți aduce aminte de greșelile din tinerețea mea, nici de fărădelegile mele”* (Ps. 25:7).

Beza, marele reformator elvețian, a simțit acest lucru atât de puternic, încât a pomenit în testamentul lui ca o mare binecuvântare faptul că a fost chemat din lume, prin harul lui Dumnezeu, la vârsta de șaisprezece ani.

Mergeți acum și întrebați-i pe credincioși, și cred că mulți vă vor răspunde la fel. „O, de aș putea să mai trăiesc o dată zilele tinereții!” Probabil vă vor spune: „O, de mi-aș fi trăit începutul vieții mai bine! Ce bine ar fi dacă nu mi-aș fi pus temeliala obiceiurilor rele atât de timpuriu la începutul călătoriei mele!”

Tinerilor, vreau să vă scutesc de toate aceste suferințe, dacă pot. Iadul înseamnă adevărul descoperit prea târziu. Fiți înțelepți la momentul potrivit. Ce semănați la tinerețe, veți culege la bătrânețe. Nu vă irosiți cel mai prețios anotimp al vieții pe lucruri care nu vă vor mângâia în ultimele zile ale vieții. Semănați în neprihănire: intrați cu plugul adânc în pământul tare, nu semănați printre spini.

Poate că acum păcatul e ușor de înfăptuit cu mâinile voastre, cuvintele păcătoase sunt ușor de rostit, însă puteți fi siguri de asta, în timp vă veți întâlni din nou cu efectele acestor păcate, indiferent dacă veți dori sau nu. Rănile vechi dor și provoacă suferință mult timp după ce s-au închis, și doar o cicatrice a mai rămas: la fel veți descoperi că stau lucrurile și cu păcatele voastre. S-au găsit urme de animale pe suprafața stâncilor de pe vremea când acestea erau doar nisip umed, la mii de ani după ce animalul care le-a lăsat a pierit și s-a dus; la fel s-ar putea întâmpla și cu păcatele voastre.

„Experiența,” spune proverbul, *„este o școală grea, dar nebunii nu vor mai învăța în alta.”* Aș vrea ca toți să fiți cruțați

de nenorocirile pe care păcatele tinereții le vor aduce cu siguranță. Acesta e ultimul motiv pentru care vă dau aceste îndemnuri.

2

PERICOLE PENTRU TINERI

Există câteva pericole speciale în legătură cu care tinerii trebuie să fie avertizați.

2.1. MÂNDRIA

Știu bine că toate sufletele se găsesc în mare primejdie. Tineri sau bătrâni, nu contează; toți avem o cursă de alergat, o bătălie de luptat, o inimă de smerit, o lume de câștigat, un trup de ținut sub control, un diavol căruia trebuie să ne împotrivim; am putea foarte bine să spunem, „*Cine este de ajuns pentru aceste lucruri?*” Totuși, fiecare vârstă și fiecare situație are ispitele și capcanele ei specifice, de aceea e bine să le cunoaștem. Paza bună trece primejdia rea. Dacă aș putea să vă conving să fiți în gardă împotriva pericolelor pe care le voi numi în continuare, sunt sigur că aș fi de mare ajutor sufleteilor voastre.

Mândria este cel mai vechi păcat din lume. Cu adevărat, el a existat înainte să existe lumea. Satan și îngerii lui au căzut din cauza mândriei lor. Nu au fost mulțumiți cu situația și

statutul lor inițial. Astfel, mândria a furnizat iadului primii locatari.

Mândria l-a alungat pe Adam din Paradis. Nu a fost mulțumit cu locul pe care i l-a dat Dumnezeu. A încercat să se ridice mai sus, și a căzut. Astfel, păcatul, durerea și moartea au intrat în lume prin mândrie.

Mândria se găsește în toate inimile prin natura lucrurilor. Ne naștem mândri. Mândria ne face să ne simțim mulțumiți de noi înșine, să credem că suntem suficient de buni așa cum suntem, ne împiedică să primim sfaturi, ne face să respingem Evanghelia lui Hristos, ne determină pe fiecare să ne alegem propriul drum. Însă mândria nu domnește niciunde cu atâta putere ca în inima unui tânăr.

Cât de obișnuit este să vedem tineri plini de ei înșiși, orgolioși și intoleranți față de orice sfat care li s-ar oferi! Cât de des îi putem vedea obraznici și nepoliticoși cu toți cei din jurul lor, crezând că nu primesc aprecierea și onoarea pe care o merită! Cât de des nu vor să se oprească și să asculte sfatul unei persoane mai în vârstă! Ei cred că știu tot. Au o părere exagerată despre propria lor înțelepciune. Ei cred că persoanele mai în vârstă, în special rudele lor, sunt mărginite, obtuze, încete la minte. Ei nu au nevoie de învățătură sau instrucțiuni: înțeleg toate lucrurile. Aproape că se înfurie atunci când cineva încearcă să le vorbească. La fel ca armăsarii tineri, nu pot tolera nici chiar cel mai mic control asupra lor.

Vor să fie independenți și să facă numai ce doresc. La fel ca cei pe care i-a menționat Iov, „*S-ar putea zice, în adevăr, că neamul omenesc sunteți voi, și că odată cu voi va muri și înțelepciunea!*” (Iov 12:2). Toate aceste lucruri definesc mândria.

Roboam a fost o astfel de persoană, ce a disprețuit sfatul oamenilor cu experiență care l-au înconjurat pe tatăl său și a ascultat în schimb de tinerii din generația lui. A trebuit să suporte consecințele prostiei lui. Sunt mulți ca el.

Fiul risipitor a fost o astfel de persoană, care și-a cerut partea de moștenire ca să-și asigure stilul de viață pe care și-l dorea. Nu a fost mulțumit să trăiască în liniște sub acoperișul tatălui său, ci s-a dus într-o țară îndepărtată, unde să fie propriul lui stăpân. Așa cum copiii mici dau drumul mâinii mamei lor ca să pășească singuri, și tânărul nostru a simțit în scurtă vreme durerea provocată de prostia lui. A devenit mai înțelept atunci când a ajuns să mănânce lături împreună cu porcii. Însă la fel ca el sunt mulți alții.

Tinerilor, vă îndemn stăruitor, feriți-vă de mândrie. Despre două lucruri se spune că sunt rare în lume – unul este un tânăr smerit, iar celălalt este un bătrân mulțumit. Mă tem că e cât se poate de adevărat.

Nu vă mândriți cu abilitățile voastre, cu puterea voastră, cu cunoștințele voastre, cu felul în care arătați, cu iscusința voastră. Nu vă mândriți cu talentele voastre, oricare ar fi acestea. Altfel dovediți că nu vă cunoașteți pe voi înșivă și

nu cunoașteți lumea. Pe măsură ce veți îmbătrâni, cu cât veți vedea mai multe, cu atât veți avea mai puține motive să vă mândriți. Ignoranța și lipsa de experiență sunt pedestalul mândriei; odată ce acest suport este înlăturat, mândria se va prăbuși.

Amintiți-vă de câte ori Scriptura ne vorbește despre superioritatea unui duh smerit. Cu câtă putere suntem avertizați: „*Eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine*” (Rom. 12:3). Cât de clar ni se spune: „*Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască*” (1 Cor. 8:2). Cât de precisă e porunca: „*Îmbrăcați-vă cu smerenie*” (Col. 3:12). Și, din nou, „*Să fiți împodobiți cu smerenie*” (1 Petru 5:5). Aceasta e haina pe care mulți par să o evite ca pe o zdreanță.

Gândiți-vă la marele exemplu pe care Domnul nostru Isus Hristos ni l-a lăsat în această privință. El a spălat picioarele ucenicilor săi, spunând: „*Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu*” (Ioan 13:15). Este scris: „*El, cu toate că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi*” (2 Cor. 8:9). Și, din nou, „*S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător*” (Fil. 2:7, 8). Cu siguranță, cine e mândru se aseamănă mai mult cu diavolul și cu Adam în starea lui căzută, decât cu Hristos.

Gândiți-vă la cel mai înțelept om care a trăit vreodată, mă

refer la Solomon. Priviți cum vorbește despre el însuși: „*Eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încercat*” (1 Împ. 3:7). O atitudine total diferită de cea a fratelui său Absalom, care se considera deasupra tuturor: „*De m-ar pune pe mine judecător în țară! Orice om care ar avea o neînțelegere și o judecată, ar veni la mine, și i-aș face dreptate*” (2 Sam. 15:4). O atitudine total diferită de cea a fratelui său Adonia, care „*s-a semețit până acolo în cât a zis: ‘Eu voi fi împărat!’*” (1 Împ. 1:5). Smerenia a reprezentat începutul înțelepciunii lui Solomon. El scrie despre propria lui experiență: „*Dacă vezi un om care se crede înțelept, poți să ai mai multă nădejde pentru un nebun decât pentru el*” (Prov. 26:12).

Tinerilor, puneți la inimă versetele pe care tocmai le-am citit. Nu fiți prea încrezători în propria voastră judecată. Încetați să mai fiți atât de siguri că voi aveți întotdeauna dreptate, iar ceilalți greșesc. Nu vă încredeți în propria părere, atunci când vedeți că bătrânii gândesc altceva, în special atunci când e vorba de părinții voștri. Vârsta aduce experiență, de aceea merită respect. Iată un semn de înțelepciune din partea lui Elihu, în cartea Iov: „*Fiindcă ei erau mai în vârstă decât el, Elihu așteptase până în clipa aceasta, ca să vorbească lui Iov*” (Iov 32:4). Ceva mai târziu, el a spus: „*Eu sunt tânăr, și voi sunteți bătrâni: de aceea m-am temut, și m-am ferit să vă arăt gândul meu. Eu îmi ziceam: ‘Să vorbească bătrânețea, marele număr de ani să învețe pe alții înțelepciunea’*” (Iov 32:6-7). Smerenia și tăcerea sunt calități minunate

în tineri. Niciodată să nu te rușinezi să înveți: Isus a fost un învățăcel la 12 ani; când L-au găsit în Templu, El stătea „*în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări*” (Luca 2:46). Cei mai înțelepți oameni îți vor spune că ei învață neconștient, și totuși se smeresc la gândul cât de puțin cunosc de fapt. Marele Sir Isaac Newton obișnuia să spună că nu se simțea cu nimic mai presus decât un copilaș, care a adunat câteva pietre prețioase pe țărmul mării cunoașterii.

Tinerilor, dacă vreți să fiți înțelepți, dacă vreți să fiți fericiți, amintiți-vă avertismentul pe care vi-l dau: Feriți-vă de mândrie.

2.2. IUBIREA PLĂCERILOR.

Tineretea este vremea când pasiunile noastre sunt cele mai puternice și, la fel ca niște copii obraznici, țișă cel mai tare să li se facă pe plac. Tineretea este vremea când, în general, avem parte de cel mai înalt grad de sănătate și putere: moartea pare departe, iar parcă singurul lucru important e să ne bucurăm de viață. Tineretea e vremea când cei mai mulți oameni nu prea au griji pământești și neliniști care să le captureze atenția. Toate aceste lucruri îi determină pe tineri să nu se gândească la nimic altceva în afara plăcerii. „*Slujesc poftelor și plăcerilor*”: acesta e răspunsul real pe care mulți tineri l-ar da la întrebarea „*Al cui slujitor ești tu?*”

Tinerilor, timpul nu-mi permite să vă descriu toate roadele pe care le produce această iubire pentru plăceri, toate

modurile în care vă poate face rău. De ce să vorbesc despre chefuri, petreceri, băuturi, jocuri de noroc, teatre, dansuri, și altele ca acestea? Sunt puțini aceia care nu cunosc câteva dintre aceste lucruri din propria experiență amară. Și acestea sunt doar câteva. Toate lucrurile care te încântă pentru o vreme, toate lucrurile care îți întunecă judecata și îți ține mintea într-un vârtej continuu, toate lucrurile care delectează simțurile și încântă firea pământească, acestea sunt lucrurile care au o putere enormă asupra timpului vieții tale și își datorează această putere iubirii de plăceri. Fii în gardă! Nu fi ca aceia despre care Pavel spune că sunt „*iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu*” (2 Tim. 3:4).

Amintiți-vă ce vă spun: dacă vă agățați de plăcerile pământești – acestea sunt lucrurile careucid sufletele. Nu e nici un mod mai sigur de a-ți însemna cugetul cu fierul roșu și de a-ți împietri inima față de lucrurile lui Dumnezeu, decât să cedezi în fața dorințelor trupului și minții. La început pare un nimic, dar consecințele se văd pe termen lung.

Gândiți-vă la ce spune Petru: „*Să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul*” (1 Petru 2:11). Aceste lucruri distrug pacea sufletului, îi slăbesc puterea, îl duc în captivitate și îl fac sclavul lor.

Gândiți-vă la ce spune Pavel: „De aceea, omorâți măduarele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia” (Col. 3:5). „Cei ce sunt ai lui Hristos

Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei” (Gal. 5:24). Cândva trupul era o casă perfectă pentru suflet, acum e corupt în întregime și tulburat, are nevoie de o continuă supraveghere. A devenit o povară pentru suflet, nu un ajutor; o piedică, nu un sprijin. Poate deveni un slujitor folositor, dar întotdeauna e un stăpân rău.

Gândiți-vă, din nou, la cuvintele lui Pavel: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, ca să-i treziți poftele” (Rom. 13:14). „Acestea”, spunea Leighton, „sunt exact cuvintele care au convins inima lui Augustin de păcătoșenia ei și l-au determinat pe tânărul imoral să devină un slujitor credincios al lui Isus Hristos”. Tinerilor, doresc ca la fel să se întâmple cu fiecare dintre voi.

Mai amintiți-vă și de faptul că, dacă vă agățați de plăcerile pământești, toate acestea nu vă vor satisface, vor fi seci și fără sens. La fel ca lăcustele din Apocalipsa, ele par să poarte cununii pe cap; însă, la fel ca acele lăcuste, veți descoperi că au țepi ascuțiți în cozile lor. Nu tot ce strălucește e aur. Nu tot ce e dulce e și bun. Plăcerile care țin doar o vreme nu sunt plăceri adevărate.

Mergeți și bucurați-vă de plăcerile pământești, dacă asta vreți, dar veți descoperi că inima nu va fi niciodată satisfăcută de ele. Întotdeauna va fi o voce înăuntru care va striga, la fel ca lipitoarea din Proverbe 30:15, „*Dă-mi! Dă-mi!*” Există un gol înăuntru pe care doar Dumnezeu îl poate umple. Veți

descoperi, la fel ca Solomon, că plăcerile pământești sunt doar o fațadă care nu înseamnă nimic, promit mulțumire dar aduc dezamăgirea spiritului – sicrie poleite cu aur, de admirat pe dinafară, dar pline de putreziciune pe dinăuntru. Fiți înțelepți în tinerețea voastră. Scrieți cuvântul „otravă” peste toate plăcerile pământești. Cele mai legitime dintre ele trebuie folosite cu moderație. Toate vă vor distruge sufletul dacă vă liپی inima de ele. În cazul oricărei plăceri, trebuie să aveți mai întâi garanția că nu e păcătoasă, apoi vă puteți bucura de ea cu moderație.

Nu mă sfiesc să îi avertizez pe toți tinerii și să le amintesc de porunca a șaptea: feriți-vă de adulter și imoralitate sexuală, de orice fel de necurăție. Mă tem că nu vorbim prea des de această parte a Legii lui Dumnezeu. Însă, atunci când văd cum profeții și Apostolii au tratat acest subiect, când observ felul deschis în care Reformatorii Bisericii noastre l-au denunțat, când văd numărul de tineri care calcă pe urmele lui Ruben, Hofni, Fineas, Amon, pe mine cel puțin mă mustră conștiința dacă tac. Lumea devine din ce în ce mai stricată din cauză că nu învățăm și nu predicăm despre această poruncă. În ce mă privește, cred că ar fi fals și nescriptural ca atunci când mă adresez tinerilor să nu vorbesc despre ceea ce este în cea mai mare măsură „*păcatul tânărului*”.

Încălcarea poruncii a șaptea este un păcat deasupra tuturor celorlalte, după cum spune Osea: „*Curvia, vinul și mustul iau mințile omului*” (Osea 4:11). Este păcatul care lasă răni

pe suflet mai adânci decât în cazul oricărui alt păcat pe care îl poate înfăptui un om. E un păcat care distruge mii de tineri în fiecare generație și i-a dărâmat pe unii dintre sfinții lui Dumnezeu din trecut. Samson și David sunt dovezi cutremurătoare. E păcatul în fața căruia omul îndrăznește să zâmbească și să îl mușamalizeze prin cuvinte ca înfiorare, dragoste, pasiune necontrolabilă, dorință firească. Însă e păcatul de care se bucură diavolul cel mai mult, pentru că el e „*dubul necurat*”; e păcatul pe care Dumnezeu îl urăște și declară că „*îl va judeca*” (Evrei 13:4).

Tinerilor, „*Fugiți de curvie*” (1 Cor. 6:18), dacă iubiți viața. „*Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători*” (Efes. 5:6). Fugiți de acele ocazii, de tovărășia celor care v-ar putea atrage în acest păcat, de locurile unde ați putea fi ispitiți să-l înfăptuiți. Citiți ce spune Domnul nostru despre acest păcat în Matei 5:28: „*Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui*”. Fiți la fel ca sfântul slujitor Iov: „*Făcusem un legământ cu ochii mei, și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare*” (Iov 31:1). Nu vă opriți să vorbiți despre acest păcat. E unul din lucrurile la care nici măcar nu trebuie să se facă aluzie în cursul unei conversații. Nu te poți nici măcar atinge de o unsoare neagră fără să te murdărești pe mâini. Fugiți de astfel de gânduri; împotriviți-vă, distrugeți-le, rugați-vă împotriva lor – faceți orice sacrificiu, dar nu cedați în fața lor. Imaginația e

răsadnița în care adesea încolțește păcatul. Păziți-vă gândurile și atunci nu vă veți teme de ce ați putea înfăptui.

Gândiți-vă la avertismentul pe care vi l-am dat. Dacă uitați orice altceva, nu uitați aceste cuvinte.

2.3. NECHIBZUINȚA.

Mii de suflete sunt aruncate pentru totdeauna în Iazul de Foc pentru simplul motiv că nu gândesc. Tinerii nu iau în considerare, nu privesc înainte, nu privesc în jurul lor, nu meditează la sfârșitul vieții lor și la consecințele felului lor de viață, și astfel se trezesc că sunt condamnați pentru că nu și-au folosit gândirea.

Tinerilor, nimeni nu este într-un pericol mai mare ca voi. Cunoașteți prea puține despre pericolele care vă înconjoară și nu vă îngrijați de felul în care umblați. Urâți efortul cerut de gândirea serioasă, liniștită, și astfel luați decizii greșite și aduceți asupra voastră multă întristare.

Tânărul Esau a vrut neapărat mâncarea fratelui său și și-a vândut pentru ea dreptul de întâi născut: nu s-a gândit cât de mult îl va dori în viitor. Tinerii Simeon și Levi au vrut neapărat să o răzbune pe sora lor Dina, și i-au ucis pe locuitorii din Sihem: nu s-au gândit cât necaz și tulburare vor aduce astfel asupra tatălui lor Iacov și asupra întregii sale familii. Iov se pare că s-a temut cel mai mult de nechibzuința copiilor săi: este scris că, ori de câte ori aceștia participau la un ospăț, *„după ce treceau zilele de ospăț, Iov chema și sfințea pe fiii săi:*

se scula dis de dimineață și aducea pentru fiecare din ei câte o ardere de tot. Căci zicea Iov: 'Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor.' Așa avea Iov obicei să facă" (Iov 1:5).

Credeți-mă, lumea aceasta nu e o lume în care să poți să o duci bine fără să gândești, cu atât mai mult în ce privește problemele sufletelor noastre. „*Nu gândi*”, îți șoptește Satan: el știe că o inimă neconvertită e la fel ca jurnalele financiare ale unui om de afaceri necinstit, ele nu rezistă în fața unei inspecții atente. „*Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre*”, spune Cuvântul lui Dumnezeu, opriți-vă și gândiți-vă, meditați asupra acestor lucruri și fiți înțelepți. Un proverb spaniol spune: „*Graba vine de la diavol.*” La fel cum oamenii se grăbesc să se căsătorească și apoi au o familie nefericită, în același fel fac greșeli cu privire la sufletul lor într-o clipă, iar apoi suferă consecințele ani în șir. La fel cum un servitor rău greșește și apoi spune „*Nu m-am gândit că așa o să se întâmple*”, tot așa tinerii aleargă spre păcat, iar apoi spun: „*Nu m-am gândit la asta, nu părea să fie un păcat.*” Nu părea să fie păcat! La ce v-ați fi așteptat? Păcatul nu va veni la tine să-ți spună: „*Sunt păcat.*” Nu ți-ar face un rău prea mare dacă ar proceda așa. Păcatul întotdeauna pare „*bun, plăcut și de dorit*” atunci când îl înfăptuiești. O, dobândește înțelepciunea și prudența! Amintește-ți cuvintele lui Solomon: „*Cărarea pe care mergi să fie netedă, și toate căile tale să fie hotărâte*” (Prov. 4:26).

Unii, îndrăznesc să spun, vor obiecta că cer un lucru prea

exagerat; tinerețea nu e perioada vieții în care oamenii trebuie să fie sobri și prevăzători. Acestora le răspund, nu sunt prea mulți din aceștia în zilele noastre. Vorbirea ușuratică, glumele, amuzamentul excesiv, sunt întâlnite peste tot. Sunt de acord că există o vreme pentru orice lucru; însă a privi lucrurile cu neseniozitate și în glumă poate fi orice altceva, dar nu e un lucru înțelept. Ce spune cel mai înțelept dintre oameni: *„Mai bine să te duci într-o casă de jale decât să te duci într-o casă de petrecere; căci acolo îți aduci aminte de sfârșitul oricărui om și cine trăiește, își pune la inimă lucrul acesta. Mai bună este întristarea decât râsul; căci prin întristarea feței inima se face mai bună. Inima înțelepților este în casa de jale, iar inima celor fără minte este în casa petrecerii”* (Ecles. 7:2-4). Matthew Henry ne povestește despre un mare om de stat din vremea Reginei Elizabeta, care la bătrânețe s-a retras din viața publică și s-a dedicat gândurilor serioase. Foștii lui tovarăși de distracție au venit să-l viziteze și l-au avertizat că devine prea sobru. „Nu”, a răspuns el, *„sunt doar serios; și asta pentru că toți cei din jurul meu sunt serioși. Dumnezeu e serios atunci când privește la noi, Hristos e serios atunci când mijlocește pentru noi, Duhul Sfânt e serios atunci când se luptă pentru noi, adevărurile lui Dumnezeu sunt serioase, dușmanii noștri spirituali sunt serioși în încercarea lor de a ne ruina, sărmanii păcătoși pierduți sunt serioși în iad – de ce atunci să nu fim și noi serioși?”*

O, tinerilor, învățați să fiți chibzuiți! Învățați să examinați ceea ce faceți, încotro vă îndreptați. Faceți-vă timp pentru o

reflecție calmă. Sfătuiți-vă cu propria voastră inimă, și stați liniștiți. Amintiți-vă avertismentul meu – Să nu ajungeți să fiți pierduți din lipsă de gândire.

2.4. DISPREȚUL FAȚĂ DE CREȘTINISM.

Acesta e un alt pericol special cu care vă confrunțați. Observ de fiecare dată că nimeni nu privește cu mai puțin respect creștinismul decât tinerii. Nimeni nu se implică mai puțin în serviciile noastre, atunci când sunt prezenți. Nimeni nu își folosesc Bibliile mai puțin, nu cântă mai puțin, nu ascultă predicile mai puțin ca tinerii. Nimeni nu absentează mai frecvent de la întâlnirile de rugăciune, de la studiile biblice și de la celelalte ajutoare pentru suflet din timpul săptămânii. Tinerii par să creadă că ei nu au nevoie de aceste lucruri – poate că sunt bune pentru bărbații și femeile în vârstă, dar nu pentru ei. Se rușinează atunci când lasă impresia că le pasă de sufletele lor. Cineva și-ar putea imagina chiar că ei consideră o rușine să mergi în cer! Acest dispreț pentru creștinism, e același spirit care i-a determinat pe tinerii din Betel să îl batjocorească pe Elisei – și în legătură cu acest spirit îi avertizez pe toți tinerii, Aveți grijă! Se merită să fii creștin, se merită să fii serios în această privință.

Disprețul față de lucrurile sfinte e drumul cel mai drept către iad. Odată ce un om începe să glumească în legătură cu orice parte a creștinismului, nu mă mir niciodată atunci când aud că s-a dovedit a fi un necredincios.

Tinerilor, v-ați hotărât ce aveți de gând să faceți? Ați privit atent la focul care vă așteaptă, dacă veți continua să disprețuiți creștinismul? Amintiți-vă cuvintele lui David: „*Nebunul zice în inima lui: ‘Nu este Dumnezeu.’*” (Ps. 14:1). Nebunul, nimeni altcineva decât un nebun a spus aceste cuvinte. Însă niciodată nu și-a dovedit afirmația! Amintiți-vă, dacă a existat vreodată o carte care să fi fost dovedită ca adevărată de la început până la sfârșit, prin orice fel de dovezi, acea carte este Biblia. A înfruntat atacurile tuturor dușmanilor și cusurgiiilor. „*Cuvântul Domnului este încercat*” (Ps. 18:30). A fost încercat în toate felurile, și cu cât a fost încercat mai mult, cu atât mai mult s-a dovedit a fi creația lui Dumnezeu. Ce veți crede, dacă nu vreți să credeți Biblia? Nu aveți de ales altceva decât să credeți un lucru ridicol și absurd. Fiți siguri, nimeni nu e mai naiv decât acel om care neagă faptul că Biblia e Cuvântul lui Dumnezeu; iar dacă e cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, aveți grijă să nu îl disprețuiți.

Unii vă vor spune că sunt lucruri dificile în Biblie, lucruri greu de înțeles. Nu ar fi cartea lui Dumnezeu dacă n-ar fi așa. Și ce dacă sunt? Nu disprețuiți medicamentele pentru că nu înțelegeți în detaliu tot ce face medicul cu ele. Însă orice ar spune oamenii, lucrurile necesare pentru mântuire sunt clare ca lumina zilei. Fiți siguri de asta, oamenii nu resping niciodată Biblia pentru că nu o înțeleg. O înțeleg prea bine; înțeleg că ea le condamnă comportamentul; înțeleg că ea mărturiște împotriva păcatelor lor și îi cheamă la judecată. Încearcă

să se convingă singuri că e falsă și nefolositoare, pentru că nu vor să creadă că e adevărată. Un stil de viață păcătos întotdeauna va avea obiecții față de această carte. Oamenii pun la îndoială adevărul creștinismului pentru că nu vor să-l practice.

Tinerilor, când Și-a încălcat Dumnezeu Cuvântul? Niciodată. Ce a spus, a făcut de fiecare dată; ce a promis, a dus de fiecare dată la îndeplinire. Și-a încălcat cuvântul în timpul potopului? Nu. Și-a încălcat cuvântul în privința Sodomei și Gomorei? Nu. Și-a încălcat cuvântul cu privire la Ierusalimul necredincios? Nu. Și-a încălcat cuvântul cu privire la evrei, chiar până în zilele noastre? Nu. El nu Și-a încălcat niciodată cuvântul. Aveți grijă, nu cumva să vă treziți că sunteți printre cei care disprețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Să nu râdeți niciodată de creștinism. Niciodată să nu glumiți cu lucrurile sfinte. Să nu îi batjocoriți pe cei ce sunt serioși cu privire la sufletele lor. Ar putea veni o vreme când îi veți socoti fericiți pe cei de care ați râs – o vreme când râsetele voastre vor fi transformate în tristețe, iar batjocora în seriozitate.

2.5. FRICA DE PĂRERILE OAMENILOR.

„*Frica de oameni*” este într-adevăr „*o cursă*” (Prov. 29:25). E îngrozitor să vezi puterea pe care o are asupra celor mai multe minți, în special asupra minților celor tineri. Puțini par să aibă păreri proprii, sau să gândească pentru ei înșiși. La fel ca peștii morți, ei se lasă purtați de curent: ce cred ceilalți

că e bine, cred și ei că e bine; ce numesc ceilalți greșit, numesc și ei greșit. Nu sunt mulți gânditori originali în lume. Cei mai mulți sunt ca oile, merg în urma unui lider. Dacă e la modă să fii romano-catolic, sunt și ei romano-catolici; dacă e la modă să fii islamic, vor și ei să fie islamici. Se îngrozesc la gândul că s-ar putea împotrivi curentului vremurilor. Într-un cuvânt, părerea zilei devine religia lor, crezul lor, Biblia lor, Dumnezeuul lor.

Gândul „*Ce vor spune sau vor gândi prietenii despre mine*” înăbușă orice înclinație spre lucruri bune. Teama de a fi privit de ceilalți, de a fi batjocorit, ridiculizat, împiedică formarea multor obiceiuri bune. Multe Biblii ar fi citite azi, dacă proprietarii lor ar îndrăzni să o facă. Ei știu că ar trebui să citească Biblia, însă se tem: „*Ce vor spune ceilalți?*” Mulți genunchi s-ar pleca în această seară în rugăciune, însă teama de oameni îi împiedică: „*Ce vor spune soția mea, fratele meu, prietenul meu, tovarășii mei, dacă mă vor vedea rugându-mă?*” O, ce sclavie josnică e aceasta, și totuși cât e de comună! „*Mă temeam de popor, și i-am ascultat glasul*”, i-a spus Saul lui Samuel, și astfel „*am păcătuit, căci am călcat porunca Domnului*” (1 Sam. 15:24). „*Mă tem de Iudei*”, a spus Zedechia, împăratul corupt al lui Iuda, de aceea nu a ascultat de sfatul pe care i l-a dat Ieremia (Ier. 38:19). Irod s-a temut de ce vor crede musafirii lui despre el și, deși „*s-a întristat foarte mult*”, a trimis să taie capul lui Ioan în temniță. Pilat s-a temut să-i ofenseze pe evrei, prin urmare a făcut lucrul despre

care conștiința îi spunea că e nedrept – L-a dat pe Isus să fie răstignit. Dacă aceasta nu e sclavie, atunci care e?

Tinerilor, vreau să fiți liberi de această sclavie. Vreau ca fiecăruia dintre voi să nu-i pese de părerile oamenilor, atunci când calea datoriei e clară. Credeți-mă, e mare lucru să poți spune: „Nu!” Acesta a fost punctul slab al Împăratului Iosafat, a cedat prea ușor în fața lui Ahab și a avut mult de suferit din această cauză (1 Împ. 22:4). Învățați să spuneți: „Nu!” Nu lăsați ca teama de a părea nepoliticoși să vă împiedice de la asta. Când păcătoșii vă ispitesc, să puteți spune cu hotărâre: „Nu voi ceda în fața lor” (Prov. 1:10). Gândiți-vă cât de irațională e teama de oameni. Cât de puțin durează ostilitatea oamenilor, cât de puțin rău vă poate face! „Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor și de fiul omului, care trece ca iarba, și să uii pe Domnul, care te-a făcut, care a întins cerurile și a întemeiat pământul?” (Isaia 51:12-13). Cât de nerecunosătoare este această teamă! Nimeni nu vă va privi cu mai multă bunăvoință din această cauză. Lumea îi respectă întotdeauna pe cei ce îndrăznesc pentru Dumnezeu. O, rupeți aceste legături, aruncați aceste lanțuri care vă leagă! Să nu vă rușinați niciodată să-i lăsați pe oameni să vadă că vreți să mergeți în cer. Să nu considerați o rușine atunci când arătați că sunteți slujitorii lui Dumnezeu. Nu vă temeți niciodată să faceți ce e bine.

Amintiți-vă cuvintele Domnului Isus. „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă

mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă” (Matei 10:28). Încercați doar să-I fiți plăcuți lui Dumnezeu, și în scurt timp veți căpăta trecere și înaintea celorlalți. „Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui” (Prov. 16:7).

Tinerilor, fiți plini de curaj. Nu vă îngrijorați ce va spune sau ce va gândi lumea: nu veți fi întotdeauna împreună cu ei. Poate un om să vă mântuiască sufletul? Nu. Oare omul va fi judecătorul vostru în marea și înfricoșătoarea zi a judecății? Nu. Poate un om să vă ofere o conștiință bună în această viață, o nădejde bună în moarte, un răspuns bun în dimineața învierii? Nu! Nu! Nu! Oamenii nu pot face astfel de lucruri. Atunci „*Nu te teme de ocara oamenilor, și nu tremura de ocările lor. Căci îi va mânca molia ca pe o haină, și-i va roade viermele cum roade lâna*” (Isaia 51:7-8). Amintiți-vă de cuvintele lui Gardiner: „*Mă tem de Dumnezeu, de aceea nu mai trebuie să mă tem de nimeni altcineva.*” Fiți și voi ca el.

Acestea sunt avertismentele pe care vi le dau. Puneți-le la inimă. Merită să vă gândiți la ele. Greșesc mult dacă ele nu sunt foarte necesare. Facă Domnul ca să nu vi le fi dat în zadar.

3

ÎNDEMNURI GENERALE PENTRU TINERI

În al treilea rând, aş vrea să dau câteva îndemnuri generale pentru tineri.

3.1. ÎNCERCAȚI SĂ VEDEȚI CLAR RĂUTATEA PĂCATULUI.

Tinerilor, dacă ați ști ce este păcatul, și ce a făcut păcatul, nu v-ați mira că vă dau atâtea îndemnuri. Voi nu vedeți realitatea păcatului. Ochii voștri sunt orbiți din fire față de vinovăția și pericolul acestuia, de aceea nu puteți înțelege de ce sunt atât de îngrijorat cu privire la voi. O, nu lăsați ca diavolul să reușească să vă convingă că păcatul e un lucru mărunț!

Gândiți-vă o clipă la ce spune Biblia despre păcat; cum locuiește în mod natural în inima fiecărui bărbat și fiecărei femei în viață (Ecl. 7:20; Rom. 3:23), cum ne întinează gândurile, cuvintele, faptele, și asta în mod continuu (Gen. 6:5; Matei 15:19), cum ne face pe toți vinovați și respingători în ochii unui Dumnezeu sfânt (Isaia 64:6; Hab. 1:13), cum ne lasă fără nici o speranță de mântuire, dacă privim la noi înșine (Ps. 143:2; Rom. 3:20), cum rodul lui în această lume este rușinea,

iar plata lui în lumea viitoare este moartea (Rom. 6:21, 23). Gândiți-vă în liniște la aceste lucruri. Vă spun azi, e la fel de trist să mori de cancer și să nu știi, cum e să trăiești cu el și să nu știi.

Gândiți-vă ce schimbare îngrozitoare a produs păcatul în noi. Omul nu mai e ce a fost atunci când Dumnezeu l-a format din țărâna pământului. El a ieșit din mâna lui Dumnezeu neprihănit, fără păcat (Eccl. 7:29). În ziua creației, el a fost, ca totul din jurul lui, „foarte bun” (Gen. 1:31). Ce este însă omul acum? O făptură căzută, o ruină, o ființă însemnată peste tot cu semnele corupției, inima la fel cu a lui Nebucadnețar, degradată și pământească, privind în jos și nu în sus, sentimentele lui ca o casă în dezordine, fără stăpân, totul e extravagantă și confuzie, înțelegerea lui e ca o lampă care tremură în lăcașul ei și care nu îl mai poate călăuzi, nu mai poate deosebi binele de rău, voința lui ca o corabie fără cârmă, aruncată încoace și încolo de orice dorință, alegând constant orice direcție numai pe cea indicată de Dumnezeu nu. Ce nenorocit om este acesta, în comparație cu ce ar fi putut fi! Înțelegem expresii ca orbire, surzenie, boală, somn, moarte, atunci când Duhul Sfânt trebuie să ne descrie imaginea omului așa cum este el acum. Dar amintiți-vă, este așa pentru că păcatul l-a transformat în ceea ce este acum.

Gândiți-vă și la prețul plătit pentru ispășirea de păcat, pentru oferirea iertării și grațierii pentru păcătoși. Fiul lui Dumnezeu a trebuit să vină în lume și să ia asupra Lui natura

noastră, ca să poată plăti prețul răscumpărării noastre, ca să ne elibereze de sub blestemul legii încălcate. El, care a fost de la început împreună cu Tatăl și prin care au fost făcute toate lucrurile, a trebuit să sufere pentru păcat, cel neprihănit pentru cel păcătos, a trebuit să primească moartea unui nelegiuit, înainte ca drumul spre cer să poată fi deschis oricărui suflet. Priviți-l pe Domnul Isus Hristos disprețuit și respins de oameni, biciuit, batjocorit, insultat – priviți-L sângerând pe crucea de pe Calvar – auziți-L cum strigă în agonie, „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” Observați cum soarele s-a întunecat, iar pietrele s-au cutremurat în fața acestei priveliști; apoi gândiți-vă, tinerilor, cât de mare trebuie să fie răutatea și vina păcatului.

Mai gândiți-vă și la ce a provocat deja păcatul pe acest pământ. Gândiți-vă cum i-a aruncat pe Adam și Eva din Eden, a adus potopul asupra lumii vechi, a făcut ca foc din cer să cadă asupra Sodomei și Gomorei, l-a înecat pe Faraon și armata acestuia în Marea Roșie, a distrus șapte națiuni stricate în Canaan, a împrăștiat cele douăsprezece triburi ale lui Israel pe toată fața pământului. Păcatul singur a făcut toate aceste lucruri.

Mai mult, gândiți-vă la nenorocirea și întristarea pe care a provocat-o păcatul, și încă o provoacă până în zilele noastre. Durere, boală, moarte, lupte, certuri, dezbinări, invidie, gelozie, răutate, înșelăciune, fraudă, infidelitate, violență, opresiune, furt, egoism, lipsă de bunătate, nerecunoștință; toate

acestea sunt roadele păcatului. Păcatul este părintele tuturor acestor lucruri. Păcatul este cel care a urât și a stricat înfățișarea creației lui Dumnezeu.

Tinerilor, gândiți-vă la aceste lucruri, și nu vă veți mai mira de ce predic în felul acesta. Cu siguranță, dacă v-ați gândi la ele, ați rupe-o cu păcatul odată pentru totdeauna. Vreți să vă jucați cu otrava? Vreți să fiți amici cu iadul? Vreți să luați focul în palme? Vreți să-l îmbrățișați pe cel mai mortal dușman al vostru? Vreți să continuați să trăiți ca și cum nimic nu contează, dacă păcatele vă sunt iertate sau nu, dacă păcatul are stăpânire asupra voastră, sau voi asupra păcatului? O, veniți-vă în fire și simțiți răutatea și pericolul păcatului! Amintiți-vă cuvintele lui Solomon: „*Cei nesocotiți glumesc cu păcatul, dar între cei fără prihană este bunăvoință*” (Prov. 14:9).

Ascultați, deci, cererea pe care vi-o fac în această zi, rugați-vă ca Dumnezeu să vă arate adevărata răutate a păcatului. Dacă vreți ca sufletul vostru să fie mântuit, atunci treziți-vă și rugați-vă.

3.2. CĂUTAȚI SĂ ÎL CUNOAȘTEȚI MAI BINE PE DOMNUL NOSTRU ISUS HRISTOS.

Acesta este cu adevărat lucrul principal în creștinism. E piatra din capul unghiului. Până nu veți înțelege aceasta, toate avertismentele și îndemnurile mele nu vor fi de nici un folos, iar eforturile voastre, oricare ar fi acestea, vor fi zadarnice. Un ceas care nu arată ora corectă e la fel de nefolositor

ca o religie fără Hristos.

Dar să nu mă înțelegeți greșit. Nu mă refer la simpla cunoaștere a Numelui lui Hristos, ci mă refer la cunoașterea îndurării Sale, a harului, puterii, a cunoașterii Lui nu doar în urma auzirii despre El ci a experimentării în inimile voastre. Vreau să Îl cunoașteți prin credință, vreau să Îl cunoașteți, așa cum spune Pavel, „pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui” (Fil. 3:10). Vreau să puteți spune: El e pacea și tăria mea, viața și mângâierea mea, Medicul și Păstorul meu, Mântuitorul meu și Dumnezeuul meu.

De ce insist asupra acestui lucru? O fac pentru că doar în Hristos „locuiește toată plinătatea lui Dumnezeu” (Col. 1:19), pentru că doar în El există din belșug tot ce au nevoie sufletele noastre. Lăsați singuri, noi suntem făpturi sărmăne și goale, golite de neprihănire și pace, golite de tărie și mângâiere, golite de curaj și răbdare, golite de puterea de a sta în picioare, de a merge înainte, sau de a progresa în această lume păcătoasă. Doar în Hristos pot fi găsite toate aceste lucruri – har, pace, înțelepciune, neprihănire, sfințire, răscumpărare. Suntem creștini puternici în funcție de cât trăim bazați pe El. Doar atunci când eul nostru nu mai reprezintă nimic iar toată încrederea ne-am pus-o în Hristos, doar atunci vom putea face lucruri mărețe. Numai atunci suntem înarmați pentru bălălia vieții, și vom birui. Numai atunci suntem pregătiți pentru călătoria vieții, și vom înainta. A trăi bazat pe Hristos,

a ne găsi toate resursele în Hristos, a face orice lucru în puterea lui Hristos, a privi neconținut la Hristos – acesta e adevăratul secret al prosperității spirituale. „*Pot totul*”, spune Pavel, „*în Hristos care mă întărește*” (Fil. 4:13).

Tinerilor, Îl pun astăzi pe Isus Hristos înaintea voastră, comoara sufletelor voastre, și vă invit să începeți venind la El. Acesta să fie primul vostru pas – venirea la Hristos. Vreți să vă întrebați prietenii? El e cel mai bun prieten, „*un prieten care ține mai mult la tine decât un frate*” (Prov. 18:24). Vă simțiți nevrednici din cauza păcatelor voastre? Nu vă temeți: sângele Lui ne curăță de orice păcat. El spune: „*De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna*” (Isaia 1:18). Vă simțiți slabi, nu sunteți în stare să Îl urmați? Nu vă temeți: El vă va da puterea să deveniți fii ai lui Dumnezeu. El vă va da Duhul Sfânt să locuiască în voi, vă va pecetlui pentru El; vă va da o inimă nouă, și va pune în voi un duh nou. Sunteți tulburați din cauza unei înclinații către păcat? Nu vă temeți: nu există nici un rău pe care Isus să nu-l poată alunga, nu există nici o boală a sufletului pe care El să nu o poată vindeca. Aveți îndoieli și temeri? Aruncați-le deoparte: „*Veniți la Mine*”, spune El, „*pe oricine vine la Mine, Eu nu-l voi arunca afară.*” El cunoaște foarte bine inima tânărului. Cunoaște încercările și ispitele voastre, dificultățile și dușmanii voștri. Când era în trup, a fost la fel ca voi – un tânăr din Nazaret. Cunoaște din experiență mintea unui tânăr. Poate înțelege ispitele voastre

– pentru că și El a suferit când a fost ispitit. Cu siguranță, nu veți avea nici o scuză dacă respingeți un astfel de Mântuitor și de Prieten.

Ascultați cererea pe care vi-o fac în această zi – dacă iubiți viața, căutați să Îl cunoașteți mai bine pe Isus Hristos.

3.3. NU UITAȚI VREODATĂ CĂ NIMIC NU E MAI IMPORTANT DECÂT SUFLETUL VOSTRU.

Sufletul vostru e etern. El va trăi veșnic. Lumea și tot ce conține ea va trece – fermă, solidă, frumoasă, bine organizată cum este, lumea va avea un sfârșit. „*Cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde*” (2 Petru 3:10). Lucrările oamenilor de stat, ale scriitorilor, pictorilor, arhitecților, toate au o viață scurtă: sufletul vostru vă trăi mai mult decât toate acestea. Vocea îngerului va proclama într-o zi, că „*nu va mai fi nici o zăbavă*” (Apoc. 10:6).

Încercați, vă implor, să înțelegeți că sufletul vostru este singurul lucru pentru care se merită să trăiești. Este partea din voi la care merită întotdeauna să vă gândiți în primul rând. Nici un loc, nici o slujbă nu e bună pentru voi, dacă vă rănește sufletul. Nici un prieten, nimeni nu merită încrederea voastră, dacă privește cu neseriozitate la îngrijorările sufletului vostru. Cel care vă rănește pe voi, proprietatea voastră, caracterul vostru, vă face un rău temporar. Adevăratul vostru dușman este cel care uneltește să vă distrugă sufletul.

Gândiți-vă pentru o clipă de ce v-ați născut în această lume. Nu doar ca să mâncați și să beți, să vă satisfaceți dorințele firii, nu doar să vă îmbrăcați trupul și să urmați poftele acestuia oriunde v-ar conduce, nu doar să munciți, să dormiți, să râdeți, să vorbiți, să vă bucurați de viață și să nu vă gândiți la nimic altceva decât la timp. Nu! Ați fost mențiți unui scop mai înalt decât aceste lucruri. Ați fost așezați aici ca să vă antrenați pentru veșnicie. Trupul vostru a fost intenționat să fie doar o casă pentru spiritul vostru nemuritor. E o sfidare a scopurilor lui Dumnezeu să faceți așa cum fac mulți – să faceți sufletul vostru un slujitor al trupului, nu trupul un slujitor al sufletului.

Tinerilor, Dumnezeu nu are favoriți și nu ține seama de onorurile pe care și le acordă oamenii. El nu răsplătește moștenirea, bogăția, gradul sau poziția cuiva. El nu privește prin ochii oamenilor. Cel mai sărac sfânt care a murit în vreun gheto e mai nobil înaintea Lui decât cel mai bogat păcătos care a murit într-un palat. Dumnezeu nu privește la bogății, titluri, educație, frumusețe, sau altele de felul acesta. Există un singur lucru la care Dumnezeu privește, iar acesta e sufletul nemuritor. El îi măsoară pe toți oamenii după un singur standard, o singură măsură, un singur criteriu, iar acesta este starea sufletelor lor.

Să nu uitați acest lucru. Păstrați înaintea ochilor voștri, dimineața, la prânz și seara, interesele sufletului vostru. Treziți-vă în fiecare zi cu dorința ca sufletul vostru să exceleze,

adormiți în fiecare seară întrebându-vă dacă sufletul vostru a crescut cu adevărat. Amintiți-vă de Zeuxis, marele pictor din vechime. Când a fost întreat de ce lucrează atât de intens și suferă atât de mult pentru fiecare pictură, răspunsul lui simplu a fost: „*Eu pictez pentru eternitate.*” Nu vă rușinați să fiți ca el. Puneți sufletul vostru nemuritor înaintea ochilor minții voastre, iar atunci când oamenii vă întrebă de ce trăiți în felul acesta, răspundeți-le astfel: „*Eu trăiesc pentru sufletul meu.*” Credeți-mă, vine ziua, și vine curând, când sufletul va fi singurul lucru la care se vor gândi oamenii, iar singura întrebare importantă va fi: „*Este sufletul meu pierdut sau mântuit?*”

3.4. AMINTIȚI-VĂ CĂ E POSIBIL SĂ FII UN TÂNĂR ȘI TOTUȘI SĂ-L SLUJEȘTI PE DUMNEZEU.

Mă tem de ispitele lui Satan care vă pândesc în acest punct. Mă tem că va reuși să vă umple mintea cu ideea falsă că e imposibil să fii un adevărat creștin în tinerețe. Am văzut mulți tineri înșelați de această idee. Am auzit spunându-se: „*Ceri imposibilul atunci când te aștepti la atâta creștinism din partea tinerilor. Tinerețea nu e vremea lucrurilor serioase. Dorințele noastre sunt puternice, și niciodată nu s-a intenționat ca să fie ținute sub un control creștin atât de puternic, așa cum vrei tu. Dumnezeu a vrut ca noi să ne bucurăm de viață. Va fi timp suficient pentru religie în viitor.*” Acest fel de gândire este foarte încurajat de lume. Lumea este bucuroasă să aprobe păcatele tinereții. Lumea pare să considere un lucru normal ca tinerii să facă lucruri nebunești în tinerețe. Lumea

pare să considere de la sine înțeles că tinerii trebuie să fie nereligioși, și că pentru ei e imposibil să-L urmeze pe Hristos.

Tinerilor, vă pun această întrebare simplă: Unde găsiți astfel de idei în Cuvântul lui Dumnezeu? Care e capitolul sau versetul din Biblie care să susțină acest raționament al lumii? Oare nu vorbește Biblia despre tineri și bătrâni în același fel, fără deosebire? Oare nu e păcatul păcat, indiferent dacă e înfăptuit la douăzeci sau la cincizeci de ani? Oare va fi o scuză cât de mică, în ziua judecății, să spunem: „*Știu că am păcătuit, dar am fost tânăr atunci*”? Vă implor, folosiți-vă bunul simț, și renunțați la astfel de scuze deșarte. Sunteți responsabili înaintea lui Dumnezeu din momentul în care puteți deosebi binele de rău.

Știu foarte bine că sunt multe dificultăți pe drumul unui om. Însă întotdeauna vor fi piedici și dificultăți atunci când vrei să faci binele. Drumul spre cer e întotdeauna îngust, indiferent dacă ești tânăr sau bătrân. Există dificultăți, însă Dumnezeu vă va da harul să le biruiți. Dumnezeu nu e un stăpân aspru. El nu vă va cere, ca Faraon, să faceți cărămizi fără să vă dea paie. El se va asigura că drumul pe care ne cere să mergem nu e niciodată unul imposibil. El niciodată nu a dat porunci omului pentru care nu a dat omului puterea să le îndeplinească. Există dificultăți, însă mulți tineri le-au biruit în trecut, deci și voi le puteți birui. Moise a fost un tânăr cu aceleași pasiuni ca și voi; însă observați ce se spune despre el în Scriptură: „*Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a*

vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire” (Evrei 11:24-26). Daniel a fost un tânăr atunci când a început să-L slujească pe Dumnezeu în Babilon. A fost înconjurat de ispite de tot felul. Puțini erau împreună cu el, iar mulți erau împotriva lui. Și totuși, viața lui Daniel a fost atât de ireproșabilă și consecventă, încât chiar și dușmanii lui nu i-au putut găsi nici o vină, „*afară numai dacă am găsi vreuna în legea Dumnezeului lui!*” (Dan. 6:5). Iar acestea nu sunt cazuri izolate. Există un nor de martori pe care îi putem cita. Timpul nu-mi permite să vă spun despre tânărul Isaac, tânărul Iosif, tânărul Iosua, tânărul Samuel, tânărul David, tânărul Solomon, tânărul Abia, tânărul Obadia, tânărul Iosia, tânărul Timotei. Aceștia nu au fost îngeri, ci tineri, cu inimi la fel ca a voastră. Și ei au avut de depășit obstacole, au avut de omorât poftă, au avut de îndurat încercări, au avut de călătorit în locuri periculoase, la fel ca oricare dintre voi. Însă, chiar dacă au fost tineri, au descoperit că e posibil să-L slujești pe Dumnezeu. Oare nu se vor ridica ei în ziua judecății și vă vor condamna, dacă veți continua să spuneți că nu se poate?

Tinerilor, încercați să-L slujiți pe Dumnezeu. Împotriți-vă diavolului atunci când vă șoptește că e imposibil. Încercați, iar Dumnezeu va promisiunii vă va da tărie în încercare.

El se bucură să îi întâlnească pe cei ce se luptă să ajungă la El, și vă va întâlni și pe voi, vă va da puterea de care simțiți că aveți nevoie. Însă, la fel ca omul pe care Pelerinul lui Bunyan l-a văzut în casa Interpretului, mergeți cu îndrăzneală înainte, spunând: „*Scrie și numele meu.*” Aceste cuvinte ale Domnului nostru sunt adevărate, chiar dacă adesea le aud repetate fără inimă și fără simțire: „*Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide*” (Matei 7:7).

Dificultățile care păreau niște munți se vor topi la fel ca zăpada primăvara. Obstacolele care păreau niște uriași din depărtare, se vor transforma în nimicuri atunci când va trebui să le înfrunțați. Leul care blochează drumul pe care mergeți și vă provoacă mari temeri, se va dovedi că e legat și nu poate să vă facă vreun rău. Dacă oamenii ar crede mai mult promisiunile, nu s-ar teme niciodată să-și îndeplinească îndatoririle. Însă amintiți-vă de îndemnul asupra căruia tot insist, iar atunci când Satan vă spune: „*Nu poți fi creștin cât ești tânăr*”, răspundeți-i, „*Înapoia mea Satan: cu ajutorul lui Dumnezeu, voi încerca.*”

3.5. HOTĂRÂȚI-VĂ CA, ATÂT CÂT VEȚI TRĂI, SĂ FACEȚI DIN BIBLIE GHIDUL ȘI SFĂTUITORUL VOSTRU.

Biblia este felul plin de îndurare în care Dumnezeu s-a îngrijit de sufletul omului păcătos, harta pe care acesta trebuie să o urmeze, dacă vrea să ajungă la viața veșnică. Tot ce trebuie să știm, ca să trăim plini de pace, sfinți, sau fericiți, se

găsește din belșug acolo. Dacă un tânăr vrea să știe cum să-și înceapă cel mai bine viața, să asculte ce spune David: „*Cum îți va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău*” (Ps. 119:9).

Tinerilor, vă cer să vă faceți un obicei din citirea Bibliei, și nu lăsați ca acest obicei să fie încălcat. Nu lăsați râsetele prietenilor, nu lăsați obiceiurile rele ale familiei cu care locuiți, nu lăsați vreunul din aceste lucruri să vă împiedice să o citiți. Hotărâți-vă că nu doar veți avea o Biblie, ci vă veți face și timp pentru ea, ca să o citiți. Nu lăsați pe nimeni să vă convingă că e o carte doar pentru copiii și femeile în vârstă de la Școala Duminicală. Este cartea din care Împăratul David a căpătat înțelepciune și înțelegere. Este cartea pe care tânărul Timotei o cunoștea din pruncie. Niciodată să nu vă rușinați că o citiți. Nu „*disprețuiți învățătura*” (Prov. 13:13).

Citiți-o rugându-vă ca harul Duhului Sfânt să vă ajute să o înțelegeți. S-a spus: „*Un om ar putea mai degrabă să citească Scriptura fără ochi, decât să înțeleagă spiritul ei fără ajutorul harului*”.

Citiți-o cu reverență, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, nu al omului, crezând fără să vă îndoiiți că ceea ce aprobă ea e corect, iar ceea ce condamnă e greșit. Fiți siguri că fiecare doctrină care nu rezistă în fața testului Scripturii e falsă. Astfel nu veți fi aruncați încoace și încolo, purtați de părerile periculoase ale acestor zile din urmă. Fiți foarte siguri că fiecare practică din

viața voastră care e contrară Scripturii, e păcătoasă și trebuie să renunțați la ea. Astfel multe întrebări ale conștiinței își vor găsi răspunsul, multe îndoieli se vor risipi. Amintiți-vă cât de diferit au citit Cuvântul lui Dumnezeu doi împărați ai lui Iuda: Ioiachim l-a citit și a rupt imediat cartea în bucăți, aruncând-o în foc (Ier. 36:23). De ce? Pentru că inima lui s-a răzvrătit împotriva Cuvântului, iar el s-a decis să nu asculte. Iosia a citit-o și îndată și-a sfâșiat hainele și a strigat cu putere către Domnul (2 Cron. 34:19). De ce? Pentru că inima lui era sensibilă și ascultătoare. A fost gata să facă tot ce i-a arătat Scriptura că este dator să facă. O, de ați urma și voi al doilea exemplu, nu primul!

Citiți-o cu regularitate. Numai așa veți deveni „*puternic în Scripturi*”. O privire rapidă prin Biblie din când în când nu face prea mult bine. În ritmul acesta, nu veți ajunge niciodată să vă familiarizați cu bogățiile ei, sau să simțiți sabia Duhului potrivită în mâna voastră în ora bătăliei. Însă depozitați Scripturile în mintea voastră, printr-o citire atentă, și veți descoperi în scurt timp valoarea și puterea ei. Textele ei se vor ridica în inimile voastre în clipa ispitei. Poruncile se vor ivi singure în vremuri de îndoială. Promisiunile vor răsări în gândurile voastre în clipe de descurajare. Și astfel veți experimenta adevărul cuvintelor lui David: „*Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!*” (Ps. 119:11) și al cuvintelor lui Solomon: „*Ele te vor însoți în mersul tău, te vor păzi în pat, și îți vor vorbi la deșteptare*” (Prov. 6:22).

Mă opresc mai mult la acest punct pentru că trăim în era lecturii. Tipărirea de noi cărți pare să nu aibă vreun sfârșit, chiar dacă puține dintre ele sunt cu adevărat valoroase. Există parcă o pasiune pentru tipărit și publicat lucruri ieftine. Ziare de tot felul sunt din belșug, iar tonul unora dintre ele, care au și cea mai mare circulație, arată din păcate care e gustul acestui veac. Printre șuvoaiele de lectură periculoasă, eu pledez pentru cartea Stăpânului meu, vă îndemn să nu uitați cartea sufletului. Nu lăsați ca ziarele, romanele și nuvelele să fie citite, în timp ce profeții și Apostolii sunt disprețuiți. Nu lăsați ca atenția să vă fie ocupată de lecturi captivante și senzuale, în timp ce zidirea și sfințirea nu-și găsesc vreun loc în mințile voastre.

Tinerilor, dați Bibliei onoarea ce i se cuvine în fiecare zi a vieților voastre. Indiferent ce citiți, citiți-o pe ea mai întâi. Și feriți-vă de cărțile rele: sunt din belșug în zilele noastre. Aveți grijă ce citiți. Mă tem că prin astfel de cărți se face mai mult rău sufletelor decât cred unii că e posibil. Prețuiți cărțile în măsura în care sunt în acord cu Scriptura. Cele care sunt cele mai apropiate de Scriptură sunt cele mai bune, iar cele care sunt cele mai îndepărtate sau contrare Scripturii, sunt cele mai rele.

3.6. NU VĂ FACEȚI NICIODATĂ UN PRIETEN APROPIAT DIN CINEVA CARE NU E UN PRIETEN AL LUI DUMNEZEU.

Înțelegeți-mă bine, nu vorbesc aici de cunoștințe. Nu

vreau să spun că nu trebuie să aveți nimic de-a face cu cineva care nu e un creștin adevărat. O astfel de poziție nu e nici posibilă și nici de dorit în această lume. Creștinismul nu îi cere cuiva să fie nepoliticos.

Însă vă sfătuiesc să aveți mare grijă la felul în care vă alegeți prietenii. Nu vă deschideți inima în fața cuiva doar pentru că e inteligent, agreabil, amabil și bun la suflet. Aceste lucruri sunt toate bune în felul lor, însă nu reprezintă totul. Niciodată să nu fiți satisfăcuți cu prietenia cuiva care nu vă este de folos pentru sufletul vostru.

Credeți-mă, importanța acestui îndemn nu poate fi supraestimată. E imposibil de evaluat răul care se produce prin asocierea cu tovarăși și prieteni lipsiți de evlavie. Diavolul are puține ajutoare mai de nădejde decât acestea în ruina sufletului cuiva. Oferiți-i acest ajutor, și puțin îi pasă lui de toată armura cu care vreți să vă împotriviți atacurilor lui. Buna educație, obiceiurile morale timpurii, predicile, cărțile, toate aceste lucruri nu valorează prea mult dacă rămâneți în compania prietenilor neevlavioși. Poate vă împotriviți multor ispite deschise, poate refuzați să cedați în fața multor tentații; însă odată ce ați fost cooptați într-o tovarășie rea, el e mulțumit. Capitoul îngrozitor care descrie comportamentul stricat al lui Amnon față de Tamar aproape că începe cu aceste cuvinte: „*Amnon avea un prieten, numit Ionadab, fiul lui Șimeea, fratele lui David. Și Ionadab era un om foarte șiret*” (2 Sam. 13:3).

Trebuie să vă amintiți că noi toți suntem creaturi ale imitațiilor: principiile ne pot învăța, însă exemplele sunt acelea care ne atrag. Există ceva în fiecare din noi care ne face să adoptăm mai ușor felul de viață al celor în mijlocul cărora trăim. Cu cât ne place mai mult de ei, cu atât crește această dispoziție. Fără să ne dăm seama, ei influențează gusturile și opiniile noastre; treptat renunțăm la ce nu le place și adoptăm ce le place, ca să devenim prieteni mai apropiați. Și, mai rău decât toate, adoptăm metodele lor în lucruri care sunt rele mult mai repede decât în lucrurile care sunt bune. Sănătatea, din păcate, nu e contagioasă, însă boala este. E mult mai ușor să răcești decât să răspândești căldură; e mult mai ușor să faci ca religia cuiva să-și piardă importanța, decât e să crești și să prosperi în ea.

Tinerilor, vă cer să puneți la inimă aceste lucruri. Înainte să lăsați ca cineva să devină tovarășul vostru nedespărțit, înainte să vă formați obiceiul să-i destăinuiți orice, înainte să mergeți la el cu toate problemele și bucuriile voastre, înainte să faceți aceste lucruri, gândiți-vă la ce v-am spus mai devreme; întrebați-vă: „*Această prietenie îmi va fi de folos sau nu?*”

„*Tovărășiile rele*” într-adevăr „*strică obiceiurile bune*” (1 Cor. 15:33). Aș vrea ca acest text să poată fi scris pe inimile tuturor tinerilor. Prietenii buni reprezintă una din cele mai mari binecuvântări; ei ne pot ține departe de multe rele, ne pot aminti care e drumul ce trebuie să îl urmăm, ne pot spune

cuvintele potrivite la momentul potrivit, ne pot trage în sus și ne pot trage înainte. Însă un prieten rău este o povară, o greutate care încontinuu ne trage înapoi și ne ține legați de pământ. Rămâi în tovărășia unui om nemântuit și e mai mult decât probabil că în cele din urmă vei deveni ca el. Aceasta e consecința generală a unor astfel de prietenii. Cel bun coboară la cel rău, iar cel rău nu urcă la cel bun. Proverbul următor e cât se poate de corect: „*Îmbrăcămintea și prietenii spun cel mai bine adevărul despre caracter.*” „*Spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești*”.

Insist asupra acestui punct pentru că are mai mult de-a face cu planurile voastre de viitor decât pare la început. Dacă vă veți căsători, e mai mult decât probabil că vă veți alege soția din mijlocul cercului de prieteni sau dintre cunoștințele acestora. Dacă Ioram, fiul lui Iosafat, nu s-ar fi împrietenit cu familia lui Ahab, probabil nu s-ar fi căsătorit cu fiica lui Ahab. Și cine poate estima importanța unei alegeri corecte în căsătorie? Este un pas despre care o zicală veche spune că „*te poate face om sau te poate ruina*”. Fericirea ambelor vieți depinde de această alegere. Soția ta fie va fi un ajutor pentru sufletul tău sau îl va răni. Va fi aripi sau cătușe, o încurajare sau o piedică pentru creștinismul tău, depinde de caracterul ei. Cine găsește o soție bună găsește cu adevărat „*un lucru bun*”; deci, dacă dorești să găsești acest lucru bun, ai mare grijă cum îți alegi prietenii.

Mă întrebați ce fel de prieteni să vă alegeți? Alegeți-i pe cei care vor fi de folos sufletului vostru, prieteni pe care să îi puteți respecta cu adevărat, prieteni pe care să-i doriți aproape pe patul morții, prietenii care iubesc Biblia, care nu se tem să vă vorbească despre ea, prieteni de care să nu vă fie rușine la venirea lui Hristos și în ziua judecății. Urmați exemplul pe care David vi-l oferă. El spune: „*Sunt prieten cu toți cei ce se tem de Tine, și cu cei ce păzesc poruncile Tale*” (Ps. 119:63). Amintiți-vă de cuvintele lui Solomon: „*Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău*” (Prov. 13:20). Însă puteți fi siguri, o tovărășie rea în această viață vă va asigura o tovărășie și mai rea în viața viitoare.

4

REGULI SPECIALE PENTRU TINERI

În ultimul rând, vreau să stabilesc câteva reguli de comportament și îi îndemn pe toți tinerii să le urmeze.

4.1. HOTĂRĂȚI-VĂ CA IMEDIAT, CU AJUTORUL LUI DUMNEZEU, SĂ RENUNȚAȚI LA ORICE PĂCAT CUNOSCUȚ, INDIFERENT CÂT DE MIC AR FI.

Priviți înăuntrul vostru, fiecare dintre voi. Cercetați-vă inimile. Vedeți vreun obicei despre care știți că e greșit în ochii lui Dumnezeu? Dacă da, nu amânați nici o clipă și atacați-l. Hotărâți-vă imediat să renunțați la el. Nimic nu întuneacă mai mult ochii minții și nu amorțește mai mult conștiința decât un păcat permis. Ar putea fi unul mic, însă nu e cu nimic mai puțin periculos. O spărtură mică va scufunda un vas mare, iar o mică scânteie va aprinde un foc mare; tot așa un păcat mic va ruina un suflet nemuritor. Luați sfatul meu și nu iertați niciodată un păcat mic. Lui Israel i s-a poruncit să ucidă fiecare Canaanit, mic și mare. Acționați pe același principiu și nu arătați nici o milă păcatelor mici. Bine spune cartea Cântarea Cântărilor: „*Prindeți-ne vulpile, vulpile cele*

mici, cari strică viile” (Cânt. 2:15).

Puteți fi siguri că nici un om stricat n-a intenționat să devină atât de stricat încă de la început. Însă a început permițându-și unele păcate mici, care au condus la păcate mai mari, care în timp au produs păcate și mai mari, până a ajuns astfel la starea nenorocită în care se găsește acum. Când Hazael a auzit de la Elisei despre lucrurile oribile pe care avea să le facă într-o zi, a spus cu uimire: „*Dar ce este robul tău, câinele acesta, ca să facă lucruri așa de mari?*” (2 Împ. 8:13). Însă a permis păcatului să prindă rădăcini în inima lui, iar în final le-a făcut pe toate.

Tinerilor, împotriviți-vă păcatului încă de la început. Poate că pare mic și nesemnificativ, însă aveți grijă la ce spun, împotriviți-vă lui, nu acceptați nici un compromis, nu lăsați ca păcatul să locuiască în liniște și fără să fie tulburat în inima voastră. Nu există nimic mai fin decât vârful unui ac, însă odată ce a făcut o gaură, trage după el întreaga ață. Amintiți-vă cuvintele Apostolului: „*Putin aluat dospește toată plămădeala*” (1 Cor. 5:6).

Mulți tineri v-ar putea povesti cu părere de rău și rușine că punctul de pornire pentru ruina tuturor planurilor lor de viitor a fost tocmai ce vă spuneam, cedarea în fața păcatului la începuturile acestuia. Ei au început cu obiceiuri de înșelătorie și necinste în lucruri mărunte, care apoi au crescut. Pas cu pas, au trecut de la rău la mai rău, până au făcut toate

lucrurile pe care odată le credeau imposibile, iar în final și-au pierdut poziția, caracterul, pacea și aproape că și-au pierdut sufletul. Au lăsat o spărtură în zidul conștiinței, pentru că părrea mică, însă odată ce a fost lăsată în pace, spărtura a crescut din ce în ce mai mult, în fiecare zi, până când în timp întregul zid părea se prăbușească.

Amintiți-vă de acest lucru în special când e vorba de adevăr și onestitate. Aveți grijă cum roștiți și cea mai mică silabă. „*Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari*” (Luca 16:10). Indiferent ce vrea să creadă lumea, nu există păcate mici. Toate marile clădiri sunt făcute din părți mai mici, prima piatră e la fel de importantă ca oricare alta. Toate obiceiurile sunt formate printr-o succesiune de acțiuni mai mici, iar prima dintre ele are mari consecințe. Toporul din fabulă s-a rugat de copac să-i dea doar o bucățică de lemn ca să-și facă o coadă, pe urmă n-o să-l mai deranjeze. A obținut bucata, apoi în scurt timp a tăiat toți copacii. Diavolul vrea să permită unui singur păcat micuț să-și găsească loc în inima voastră, știind că în curând întreaga inimă va fi a lui. E o zicală înțeleaptă: „*Nimic nu e mic între noi și Dumnezeu, pentru că Dumnezeu e un Dumnezeu infinit*”.

Există două moduri prin care poți coborî din vârful scării; unul este să sari de pe scară, iar al doilea este să cobori treaptă cu treaptă: amândouă metode te vor aduce pe pământ. La fel, sunt două moduri în care poți merge către iad; primul este să intri în iad cu ochii deschiși – puțini oameni

fac asta; celălalt este să cobori în iad pășind pe treptele păcatelor mici – mă tem că această metodă este foarte des întâlnită. Dacă te obișnuiești cu câteva păcate mici, în scurt timp vei dori mai multe. Chiar și un păgân ar putea spune: „Cine a fost vreodată mulțumit cu un singur păcat?” Dacă te obișnuiești cu păcatele mici atunci drumul tău în viață va fi mai rău și mai rău, cu fiecare an care trece. Jeremy Taylor a descris foarte clar progresul păcatului într-un om:

Mai întâi îl surprinde, apoi devine plăcut, apoi ușor, apoi încântător, apoi frecvent, apoi obișnuit, apoi un mod de viață! Atunci omul nu mai simte vinovăția, apoi se încăpățânează, apoi se hotărăște să nu se mai pocăiască, apoi e blestemat.

Tinerilor, dacă nu vreți să se ajungă la asta, amintiți-vă de regula pe care v-am dat-o azi – hotărâți-vă imediat să renunțați la fiecare păcat cunoscut.

4.2. HOTĂRÂȚI-VĂ CA, AJUTAȚI DE DUMNEZEU, SĂ EVITAȚI ORICE AR PUTEA FI OCAZII DE A PĂCĂȚUI.

Iată o zicală excelentă: „*Cel ce vrea să se păzească de faptele rele, trebuie să se țină departe de ocazii*”. Există o veche fabulă care spune că un fluture a întrebat odată o bufniță ce să facă, pentru că focul i-a atins puțin aripile; bufnița i-a replicat nici măcar să nu se uite la fum. Nu e destul că am hotărât să nu mai păcătuim, trebuie să păstrăm cu grijă distanța față de orice abordare a păcatului. Prin acest test trebuie să

examinăm modurile în care ne petrecem timpul – cărțile pe care le citim, prietenii pe care îi vizităm, partea de societate cu care interacționăm. Nu ne putem mulțumi să spunem: „*Nu e nimic în neregulă aici;*” trebuie să mergem mai departe și să spunem: „*E ceva aici care m-ar putea determina să păcătuiesc?*”

Acesta e un motiv important pentru care trebuie evitată inactivitatea. Nu din cauză că a nu face nimic e un lucru rău; ci pentru că oferă ocazia gândurilor păcătoase; e o ușă deschisă larg pentru Satan prin care el poate arunca semințele lucrurilor rele; de acestea trebuie să ne temem în principal. Dacă David n-ar fi avut ocazia să facă răul, plimbându-se pe acoperișul său din Ierusalim, fără să aibă ceva anume de făcut, probabil n-ar fi văzut-o pe Batșeba scăldându-se și nu l-ar fi omorât pe Urie, soțul acesteia.

Acesta e un motiv serios de ce distracțiile lumii sunt atât de discutabile. Poate că uneori e dificil să demonstrezi că sunt, în ele însele, categoric nescripturale și greșite. Însă e ușor să arăți că tendința aproape a tuturor acestor distracții e să rănească sufletul. Ele plantează sămânța unei atitudini pământești și senzuale. Se luptă împotriva vieții de credință. Promovează o dorință aprigă, nesănătoasă și nenaturală, după emoții puternice. Slujesc poftelor firii pământești, poftelor ochiului și mândriei vieții. Întunecă perspectiva cerului și a eternității, pictând în culori false lucrurile timpului. Întotdeauna fură timpul alocat rugăciunii, citirii Scripturii și comuniunii liniștite cu

Dumnezeu. Omul care se amestecă în ele este ca unul care îi oferă lui Satan un avantaj. Are de luptat o bătălie, dar îi oferă dușmanului ajutorul soarelui, vântului, dealului. Ar fi într-adevăr ciudat să nu fie învins de fiecare dată.

Tinerilor, străduiți-vă, atât cât puteți, să vă țineți departe de orice v-ar putea răni sufletul. Poate oamenii vă vor spune că sunteți prea scrupuloși, prea pretențioși, și vă vor întreba unde cât de rău poate să provoace cutare sau cutare lucru? Însă nu-i ascultați. E periculos să te joci cu unelte ascuțite: e mult mai periculos să îți permiți libertăți în ce privește sufletul tău nemuritor. Cel ce vrea să rămână în siguranță nu trebuie să se apropie de marginea pericolului. Trebuie să-și considere inima un butoi cu praf de pulbere, având grijă ca nu cumva vreo scânteie a ispitei să ajungă înăuntru.

Ce rost are să te rogi: „*Doamne, păzește-mă de ispită*”, dacă nu ai grijă ca nu cumva să calci în ea, și „*păzește-mă de păcat*”, dacă nu ai dorința să stai departe de el? Luați exemplul lui Iosif. Nu numai că a refuzat invitația la păcat din partea soției stăpânului său, ci și-a demonstrat prudența refuzând chiar și să fie „*împreună cu ea*” (Gen. 39:10). Luați aminte la sfatul lui Solomon, nu numai „*Să nu intri pe cărarea celor răi*”, ci și „*Ferește-te de ea, nu trece pe ea; ocolește-o, și treci înaintea!*” (Prov. 4:15); „*Nu te uita la vin când curge roș și face mărgăritare în pahar*” (Prov. 23:31). Bărbatul care a făcut jurământul de nazireat în Israel nu numai că nu se atingea de vin, dar se abținea și de la orice fel de struguri. „*Fie-vă groază*

de rău”, le spune Pavel romanilor (Rom. 12:9), nu numai să nu îl facă; „*Fugi de poftele tinereții*”, îi scrie el lui Timotei; îndepărtează-te de ele cât poți de mult (2 Tim. 2:22). O, cât de nevoie este de asemenea avertismente! Dina a trebuit neapărat să se ducă printre Sihemiții păcătoși, să vadă cum trăiesc, și astfel și-a pierdut virginitatea. Lot a trebuit să-și ridice cortul lângă Sodoma păcătoasă, și și-a pierdut totul, în afară de propria viață.

Tinerilor, fiți înțelepți cu timpul vostru. Nu încercați să vedeți cât de aproape puteți lăsa să se apropie dușmanul sufletelor voastre, și totuși să scăpați de el. Țineți-l la distanță. Încercați să păstrați o distanță cât mai mare față de ispite, și acesta va fi un mare ajutor ca să vă feriți de păcat.

4.3. NU UITAȚI NICIODATĂ DE OCHIUL LUI DUMNEZEU.

Ochiul lui Dumnezeu! Gândiți-vă la asta. Peste tot, în fiecare casă, în fiecare câmp, în fiecare companie, singur sau în mulțime, ochiul lui Dumnezeu e întotdeauna ațintit asupra ta. „*Ochii Domnului sunt în orice loc, ei văd pe cei răi și pe cei buni*” (Prov. 15:3), iar acești ochi citesc la fel de bine inimile și faptele.

Străduiți-vă, vă implor, să înțelegeți bine acest fapt. Amintiți-vă că aveți de-a face cu un Dumnezeu care vede totul, care nu doarme niciodată, un Dumnezeu care înțelege gândurile voastre, și înaintea căruia noaptea strălucește ca ziua. Poate părăsiți casa tatălui vostru și plecați, la fel ca fiul

risipitor, într-o țară îndepărtată, crezând că nimeni nu vă poate observa comportamentul; însă ochiul și urechea lui Dumnezeu sunt înaintea voastră. Poate reușiți să vă înșelați părinții sau șefii, le puteți spune minciuni, una făcând în față, iar alta făcând în spatele lor, însă nu-L puteți înșela pe Dumnezeu. El vă cunoaște în cele mai mici amănunte. A auzit ce ați spus când ați venit astăzi aici. Știe la ce vă gândiți în acest moment. A scos cele mai secrete păcate ale voastre la lumina feței Sale, iar într-o zi acestea vor fi prezentate întregii lumi, spre rușinea voastră dacă nu luați seama.

Cât de puțin simțim acest lucru! Cât de multe lucruri sunt făcute încontinuu, pe care oamenii nu le-ar face dacă ar ști că sunt văzuți! Cât de multe afaceri se încheie în cămarile imaginației, care nu ar vedea niciodată lumina zilei! Da, tinerii întrețin gânduri în secret, spun cuvinte în secret, și fac lucruri în secret, de care le-ar fi rușine și ar roși dacă ar fi demascați înaintea lumii. Sunetul unor pași care se apropie a oprit multe fapte de răutate. O bătaie la ușă a făcut ca multe păcate să fie oprite în grabă, și lăsate imediat de o parte. Însă vai, ce prostie groaznică e aceasta! Există un Martor care vede totul, oriunde am merge. Încuiați ușa, trageți jaluzelele, stingeți lumina; nu contează, nu e nici o diferență; Dumnezeu e pretutindeni, nu Îl poți încuia afară, sau să-L împiedici să vadă. „*Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face*” (Evrei 4:13). Tânărul Iosif a înțeles bine acest lucru atunci când soția stăpânului

său l-a ispitit. Nu era nimeni în casă care să îi vadă, nici un ochi omenesc care să depună mărturie împotriva lui; însă Iosif trăia ca și cum L-ar fi văzut pe Cel ce e invizibil: „*Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?*” (Gen. 39:9).

Tinerilor, vă cer tuturor să citiți Psalmul 139. Vă îndemn pe toți să îl învățați pe de rost. Faceți din el testul tuturor legăturilor din această lume: spuneți-vă singuri: „*Îmi amintesc că Dumnezeu mă vede?*”

Psalmul 139

Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul. Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine. O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde.

Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca. Dacă voi zice: „Cel puțin în tunică mă va acoperi și se va face noapte lumina dimprejurul meu!” Iată că nici chiar în tunică nu este

întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua și întunericul ca lumina.

Tu mi-ai întocmit rinichii, Tu m-ai țesut în pânțele mamei mele: Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.

Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine.

O, Dumnezeule, de ai ucide pe cel rău! Depărtați-vă de la mine, oameni setoși de sânge! Ei vorbesc despre Tine în chip nelegiuit, Îți iau Numele ca să mintă, ei, vrăjmașii Tăi! Să nu urăsc eu, Doamne, pe cei ce Te urăsc și să nu-mi fie scârbă de cei ce se ridică împotriva Ta? Da, îi urăsc cu o ură desăvârșită; îi privesc ca pe vrăjmași ai mei. Cercetează-mă, Dumnezeule și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!

Trăiți ca și cum ați fi neconținut înaintea privirii lui Dumnezeu. Așa a făcut Avraam, a umblat înaintea Lui. Așa a făcut Enoh, a umblat împreună cu El. Așa va fi în cer, în

prezența eternă a lui Dumnezeu. Nu faceți nimic ce nu ați vrea ca Dumnezeu să vadă. Nu spuneți nimic, ce nu ați vrea ca Dumnezeu să audă. Nu scrieți nimic ce nu ați vrea ca Dumnezeu să citească. Nu mergeți în nici un loc unde nu ați vrea ca Dumnezeu să vă găsească. Nu citiți nici o carte despre care nu ați vrea ca Dumnezeu să vă ceară: „*Arată-Mi-o!*” Nu vă petreceți niciodată timpul într-un mod în care nu v-ar place ca Dumnezeu să vă întrebe: „*Ce faci?*”

4.4. FIȚI SÂRGUINCIOȘI ÎN PRACTICAREA CREȘTINISMULUI.

Participați cu regularitate la serviciile bisericii, ori de câte ori e deschisă pentru rugăciune și predicare, și stă în puterea voastră să participați. Faceți cu regularitate din Ziua Domnului o zi sfântă și hotărâți ca Ziua Domnului, una din șapte, să fie dăruită întotdeauna proprietarului ei de drept.

Nu vreau să rămâneți cu o falsă impresie în mințile voastre. Nu plecați de aici spunând că eu am zis că mersul la biserică reprezintă totalul creștinismului. Eu nu vreau să spun așa ceva. Nu vreau să vă văd cum vă transformați în formalști și farisei. Dacă credeți că simpla transportare a trupului vostru într-o anumită clădire, la o anumită oră, într-o anumită zi a săptămânii, vă va face creștini și vă va pregăti pentru întâlnirea cu Dumnezeu, atunci vă spun curat că vă înșelați amarnic. Toate serviciile fără inimă nu sunt de folos și sunt zadarnice. Adevărații închinători sunt doar aceia care „*se închină Tatălui în duh*

și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl” (Ioan 4:23).

Însă practicile creștinismului nu trebuie să fie disprețuite doar pentru că ele nu mântuiesc. Dumnezeu nu e o hrană, nu o poți mânca, însă nu poți spune că e nefolositor, și astfel să o arunci deoparte. Binele etern al sufletului tău în mod cert nu depinde de practicile creștinismului, însă e sigură că fără acestea, ca regulă generală, sufletul tău nu o va duce bine. Dumnezeu îi poate duce pe toți cei mântuiți într-un car de foc, așa cum a făcut cu Ilie, însă El nu face acest lucru. I-ar putea învăța pe toți prin viziuni, visuri și intervenții miraculoase, fără să le ceară să citească sau să gândească pentru ei înșiși, însă nu face așa. De ce? Pentru că e un Dumnezeu care se folosește de diverse mijloace, și este Legea și voia Lui ca în toate relațiile omului cu El să se folosească aceste mijloace. Doar un nebun s-ar gândi să construiască o casă fără scări și schele, însă nici un om înțelept nu va disprețui aceste mijloace.

Insist la acest punct, pentru că Satan va încerca din greu să vă umple mințile cu argumente împotriva practicilor creștinismului. Vă va atrage atenția asupra numărului persoanelor care le folosesc și nu sunt mai bune pentru că o fac. „*Vezi acolo*”, va șopti el, „*nu observi că cei care merg la biserică nu sunt mai buni decât cei care nu o fac?*” Însă nu lăsa ca asta să te afecteze. Nu e niciodată cinstit să argumentezi împotriva unui lucru pentru că nu e folosit așa cum se cuvine. Nu poți

spune că practicile creștinismului nu aduc nici un bine pentru că mulți le îndeplinesc și nu obțin nici un bine din ele. Medicamentele nu trebuie disprețuite pentru că mulți le iau și nu își îmbunătățesc sănătatea. Nimeni nu s-ar gândi să renunțe la mâncare și băutură pentru că alții au ales să mănânce și să bea peste măsură, și astfel se îmbolnăvesc. Valoarea practicilor creștinismului, la fel ca alte lucruri, depinde, în mare măsură, de maniera și spiritul în care le folosim.

Mai insist la acest punct și din cauza sentimentului puternic pe care îl simt că fiecare tânăr ar trebui să audă în mod regulat predicarea Evangheliei lui Hristos. Nu pot să subliniez îndeajuns cât de important cred eu că este acest lucru. Prin binecuvântarea lui Dumnezeu, slujirea Evangheliei ar putea fi mijlocul de convertire a sufletului tău, de conducere a ta către o cunoaștere mântuitoare a lui Hristos, de transformare a ta într-un copil al lui Dumnezeu în faptă și în adevăr. Acesta ar fi cu adevărat un motiv pentru o recunoștință veșnică. Ar fi un eveniment pentru care și îngerii s-ar bucura. Însă chiar dacă nu așa ar sta lucrurile, există o putere de restricționare și de influență în slujirea Evangheliei, sub care doresc din toată inima să fie adus fiecare tânăr. Pe mii îi ține departe de rău, chiar dacă încă nu i-a întors la Dumnezeu – i-a făcut membri mult mai buni pentru societate – chiar dacă nu i-a făcut încă adevărați creștini. Există un anume fel de putere misterioasă în predicarea cu credincioșie a Evangheliei, care are un efect asupra mulțimilor ce o ascultă fără să o primească

în inimile lor. Ei aud cum păcatul e demascat ca ceea ce este de fapt, aud cum sfințenia e înălțată, aud cum Hristos e preamărit, aud cum cuvintele diavolului sunt denunțate, aud cum e descrisă împărăția cerurilor și binecuvântările ei, aud cum e demascată lumea și goliciunea ei; ei aud aceste lucruri săptămână de săptămână, duminică de duminică, și rareori nu există un efect benefic asupra sufletului. E mult mai greu mai târziu să mergi și să comiți păcate grosolane. E ca un control amănunțit al inimii omenești. Acesta, cred eu, e un mod în care se împlinește promisiunea lui Dumnezeu: „*Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod*” (Isaia 55:11). Există atât de mult adevăr în acel proverb puternic al lui Whitefield, „*Evanghelia îi ține pe mulți oameni departe de închisoare și de spânzurătoare, dacă nu îi ține departe de iad.*”

Dați-mi voie să mai menționez un alt punct care e strâns legat de acest subiect. Nu lăsați ca vreun lucru să vă ispitească vreodată să deveniți un creștin care nu face tot efortul posibil să meargă la biserică duminica și să facă din această zi o zi specială pentru Domnul. Hotărâți-vă să dăruiți toate duminicile lui Dumnezeu. Între noi se răspândește cu o înfricoșătoare rapiditate un duh de nepăsare față de această zi, și nu în mică măsură printre tineri. Vacanțe la sfârșit de săptămână, vizitele de duminica, excursiile de duminica, în dauna participării la serviciile bisericii și a cinstirii aduse Domnului, devin din ce în ce mai obișnuite cu fiecare an, și provoacă un rău nemăsurat sufletelor.

Tinerilor, țineți cu gelozie la acest lucru. Indiferent dacă locuiți la oraș sau la țară, trageți hotărâți o linie; hotărâți-vă să nu lipsiți de la biserică duminica și de la părtășia cu poporul lui Dumnezeu. Nu lăsați ca argumentul „*am nevoie să dorm mai mult ca să-mi odihnesc trupul*”, nu lăsați ca exemplul celor din jurul vostru, nu lăsați ca invitațiile prietenilor să vă îndepărteze de părtășie și închinare; nu lăsați ca vreunul din aceste lucruri să vă facă să vă îndepărtați de această regulă, care spune că duminicile sunt pentru cinstirea lui Dumnezeu și pentru părtășia cu poporul Său.

Odată ce nu mai considerați duminicile ca fiind importante sau ca având vreo semnificație specială în viața creștină, atunci în cele din urmă veți renunța să mai purtați de grijă sufletului vostru. Pașii care conduc către această concluzie sunt simpli și obișnuiți. Începeți prin a nu mai onora Ziua Domnului, apoi în scurt timp nu veți mai onora poporul lui Dumnezeu; veți înceta să mai onorați Cuvântul lui Dumnezeu; iar în timp nu-i veți mai da nici o onoare lui Dumnezeu. Dacă un om începe cu temelia lipsei de respect pentru închinarea înaintea lui Dumnezeu sau pentru părtășia sfinților, nu mă mir niciodată dacă în cele din urmă ajunge să fie un om fără Dumnezeu. Există o zicală remarcabilă a Judecătorului Hale: „*Dintre toate persoanele care au fost condamnate pentru crime capitale cât eu am fost judecător, am descoperit doar câteva persoane care nu au mărturisit, atunci când au fost întrebate, că și-au început cariera de fărădelegi prin neglijarea bisericii și*

a poporului lui Dumnezeu.”

Tinerilor, poate aveți prieteni care uită să cinstească Ziua Domnului; voi însă hotărâți-vă, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca întotdeauna să vă amintiți de ea și să o puneți deoparte. Onorați-o printr-o participare regulată într-un loc în care se predică Evanghelia. Stabilește-te într-o biserică credincioasă, și îndată ce te stabilești, participă regulat. Credeți-mă, veți descoperi că vă urmărește o binecuvântare deosebită: *„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea Sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te la flecărie, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov”* (Isaia 58:13-14). Un lucru e sigur, sentimentele tale în legătură cu duminica și părtășia va fi întotdeauna un test și un criteriu al calificării tale pentru cer. Părtășia și închinarea sunt o pregustare și un fragment de cer. Omul care le consideră o povară și nu un privilegiu, poate fi sigur că inima lui are nevoie de o schimbare radicală.

4.5. FIȚI HOTĂRÂȚI CA, ORIUNDE VĂ VEȚI AFLA, SĂ VĂ RUGAȚI.

Rugăciunea e respirația sufletului unui om. Fără ea, poate că ne merge numele că trăim și suntem considerați creștini, însă suntem morți în ochii lui Dumnezeu. Sentimentul

că trebuie să strigăm la Dumnezeu după îndurare și pace este un semn al mântuirii; iar obiceiul de a veni înaintea Lui cu nevoile sufletului nostru e o dovadă că avem duhul înfierii. Rugăciunea mai este și modul stabilit prin care putem obține ajutorul pentru nevoile noastre spirituale. Ea deschide tezaurul și pornește fântâna binecuvântărilor. Dacă nu avem, este din cauză că nu cerem.

Rugăciunea este modul în care putem obține revărsarea Duhului Sfânt în inimile noastre. Isus a promis Duhul Sfânt, Mângâietorul. El e gata să coboare cu toate darurile Sale prețioase, reînnoirea, sfințirea, curățirea, întărirea, îmbărbătarea, încurajarea, iluminarea, învățarea, direcționarea, călăuzirea, în tot adevărul. Dar apoi El așteaptă să Îi cerem aceste lucruri.

Însă în acest punct, și o spun cu tristețe, în acest punct oamenii falimentează atât de mizerabil. Puțini sunt aceia care se bucură să se roage: poate sunt mulți care se pleacă pe genunchi, spun ceva de formă, dar puțini sunt cei care se roagă; puțini sunt cei care strigă la Dumnezeu, puțini cheamă Numele Domnului, puțini care caută ca și cum ar dori să găsească, puțini care bat ca și cum ar fi flămânzi și însetați, puțini care se luptă cu Dumnezeu căutând cu toată convingerea un răspuns, puțini sunt cei care nu Îi dau pace, puțini care continuă în rugăciune, puțini care se roagă întotdeauna fără încetare și nu obolesc. Da, puțini se roagă! Este doar unul din lucrurile despre care se presupune că face parte din natura lucrurilor,

dar care e rareori practicat; un lucru care este de datoria tuturor să îl facă, însă de fapt aproape nimeni nu îl mai face.

Tinerilor, credeți-mă, dacă vreți ca sufletul vostru să fie mântuit, trebuie să vă rugați. Dumnezeu nu are copii tăcuți. Dacă vreți să vă puteți împotrivi lumii, firii pământestei, diavolului, trebuie să vă rugați: degeaba căutați putere în ora încercării, dacă aceasta nu a fost cerută. Poate veți fi aruncați împreună cu cei care nu o fac niciodată, poate va trebui să dormiți în aceeași cameră cu cineva care nu-i cere niciodată nimic lui Dumnezeu, totuși, luați aminte la cuvintele mele, trebuie să vă rugați.

Vă cred că vă e greu să o faceți, apar dificultăți în legături cu oportunitățile de rugăciune, cu timpul de rugăciune, și cu locurile de rugăciune. Nu îndrăznesc să trasez aici reguli prea stricte în aceste privințe. Le las la latitudinea conștiinței voastre. Trebuie să vă lăsați călăuziți de circumstanțe. Domnul nostru Isus Hristos S-a rugat pe un munte; Isaac s-a rugat pe câmp; Ezechia s-a întors cu fața la perete în timp ce zăcea în pat; Daniel s-a rugat lângă râu; Petru, Apostolul, pe acoperișul casei. Am auzit de unii tineri care se roagă în grajduri și în poduri pentru fân. Tot ce vreau să afirm este că trebuie să știți ce înseamnă *„intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns”* (Matei 6:6). Trebuie să îți stabilești ore regulate când trebuie să vorbești cu Dumnezeu față în față, trebuie să ai în fiecare zi momentele tale de rugăciune. Trebuie să te rogi.

Fără asta, toate sfaturile și îndemnurile mele sunt zadarnice. Aceasta e ultima piesă din armura spirituală pe care Pavel o numește în lista sa din Efeseni 6, dar este cu adevărat prima ca valoare și importanță. Este carnea pe care trebuie să o mâncați zilnic, dacă vreți să călătoriți în siguranță prin pustia acestei vieți. Doar cu puterea astfel dobândită vă veți putea îndrepta către muntele lui Dumnezeu. Am auzit despre unii oameni care pilesc metal cum folosesc un muștiuc magnetic care împiedică particulele fine de metal să intre în plămâni, salvându-le astfel viața. Rugăciunea este un astfel de muștiuc pe care trebuie să îl purtați încontinuu, altfel nu veți putea lucra fără să fiți rănit de atmosfera nesănătoasă a acestei lumi păcătoase. Trebuie să vă rugați.

Tinerilor, să fiți siguri că nici un timp nu este mai bine cheltuit decât acela pe care un om și-l petrece pe genunchi. Faceți-vă timp pentru asta, oricare ar fi situația. Gândiți-vă la David, Împăratul lui Israel: ce spune el? *„Seara, dimineata, și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul meu”* (Ps. 55:17). Gândiți-vă la Daniel. Trebuie să se îngrijească de toate treburile împărăției; și totuși s-a rugat de trei ori pe zi. Vedeți aici secretul siguranței sale în păcătosul Babilon. Gândiți-vă la Solomon. El își începe domnia cu o rugăciune pentru ajutor și asistență, de aici rezultând minunata lui prosperitate. Gândiți-vă la Neemia. Și-a găsit timp să se roage Dumnezeului cerurilor, chiar în timp ce stătea în prezența stăpânului

său, Artaxerxes. Gândiți-vă la exemplele pe care acești oameni minunați vi le-au lăsat, și faceți și voi la fel.

O, de v-ar da Domnul la toți duhul de har și mijlocire! „Acum, nu-i așa? strigi la Mine: ‘Tată! Tu ai fost Prietenul tinereții mele!’” (Ier. 3:4). Aș fi bucuros de acord ca întreg acest mesaj să fie uitat, dacă doar această doctrină importantă a rugăciunii ar putea fi imprimată pe inimile voastre.

5

ÎNCHEIERE

Iar acum mă grăbesc să mă îndrept către concluzie. Am spus lucruri care multora nu le vor fi pe plac și pe care mulți nu le vor primi; însă fac apel la conștiințele voastre: nu sunt ele adevărate?

Tinerilor, cu toții aveți conștiințe. Așa cum suntem, corupți și ruinați în urma căderii, fiecare dintre noi are o conștiință. Într-un colț al fiecărei inimi stă un martor pentru Dumnezeu, un martor care condamnă atunci când greșim și ne aprobă atunci când facem binele. Către acel martor îmi îndrept apelul în această zi: oare aceste lucruri despre care am vorbit, nu sunt ele adevărate?

Mergeți deci, tinerilor, și decideți în această zi să vă amintiți de Creatorul vostru în zilele tinereții. Înainte să treacă ziua harului, înainte ca vârsta să vă împietrească conștiința, înăbușită datorită numeroaselor călcări în picioare, cât mai aveți putere, și timp, și oportunități, mergeți și uniți-vă cu Domnul printr-un legământ veșnic care să nu fie uitat. Duhul nu se va lupta la nesfârșit. Vocea conștiinței va deveni din ce în ce mai slabă și mai neputincioasă cu fiecare an în care vă veți

împotrivi îndemnurilor ei. Atenienii i-au spus lui Pavel: „*Asupra acestor lucruri te vom asculta altă dată*”, însă atunci l-au auzit pentru ultima oară (F.A. 17:32). Grăbiți-vă, nu întârziați. Nu mai amânați și nu mai ezitați.

Gândiți-vă la nespusa mângâiere pe care o veți oferi părinților, rudelor, prietenilor, dacă veți urma îndemnul meu. Aceștia au cheltuit timp, bani și sănătate ca să vă crească, să vă facă ceea ce sunteți astăzi. Cu siguranță merită puțină considerație. Cine poate cunoaște fericirea și bucuria pe care o pot dăruia tinerii? Cine poate măsura neliniștea și tristețea pe care fii precum Esau, sau Hofni, sau Fineas, sau Absalom o pot provoca? Adevărat spune Solomon: „*Un fiu înțelept este bucuria tatălui, dar un fiu nebun este mâhnirea mamei sale*” (Prov. 10:1). O, gândiți-vă la aceste lucruri, și dați-I lui Dumnezeu inimile voastre! Să nu se spună despre voi în final, cum se va spune despre mulți, că „*tineretea voastră a fost o dezordine, perioada maturității voastre a fost o luptă, iar bătrânețea voastră a fost un regret*”.

Gândiți-vă la binele pe care îl puteți face pentru lume. Aproape toți sfinții eminenti ai lui Dumnezeu L-au căutat pe Domnul de timpuriu. Moise, Samuel, David, Daniel, toți L-au slujit pe Dumnezeu din tinerețea lor. Dumnezeu pare să se bucure atunci când acordă onoruri speciale slujitorilor tineri; gândiți-vă la ce am putea să ne așteptăm, dacă tinerii din zilele noastre și-ar consacra primăvara vieții lor pentru Dumnezeu? Aproape fiecare cauză măreață și bună are nevoie

acum de lucrători, dar aceștia nu pot fi găsiți. Există tehnologie de toate felurile prin care se poate răspândi adevărul, dar nu se găsesc oameni care să o pună la lucru.

Mai ușor se obțin banii pentru lucrările bune decât oamenii. Se caută pastori pentru noi biserici, se caută misionari pentru noi câmpuri de misiune, se caută învățători pentru Școala Duminicală, multe cauze bune stau pe loc din lipsa lucrătorilor. Rezerva de tineri evlavioși, credincioși și de încredere pentru posturi de felul celor menționate mai sus e mult mai mică decât cererea.

Tineri ai zilelor noastre, e nevoie de voi pentru Dumnezeu. Aceasta e era activității. Începem să ne debarșăm de egoismul din trecut. Oamenii nu mai dorm somnul apatiei și indiferenței față de alții, așa cum au făcut înaintașii lor. Încep să se rușineze că au gândit precum Cain, „*Sunt eu păzitorul fratelui meu?*” Înaintea voastră se întinde un vast teren de acțiune, doar să vreți să intrați în el. Secerișul e mare, dar lucrătorii sunt puțini. Fiți plini de zel pentru fapte bune. Veniți, veniți în ajutorul Domnului împotriva răutății acestui veac.

Într-un fel, asta înseamnă să fii ca Dumnezeu, nu doar bun, ci făcând binele (Ps. 119:68). Acesta e felul în care putem pași pe urmele Domnului și Mântuitorului nostru: „*El umbla din loc în loc și făcea bine*” (F.A. 10:38).

Și cine se poate îndoi că aceasta este calea care înfrumusează un suflet nemuritor? Cine nu ar prefera să părăsească

această lume ca Iosia, jelit de toți, decât să moară ca Ioram, „*fără să lase părere de rău în urmă*”? (2 Cron. 21:20). E oare mai bine să stai fără ocupație, preocupat de lucruri de nimic, să trăiești pentru trupul tău, pentru egoismul tău, pentru poftele tale și pentru mândria ta, decât să cheltuiești și să te consumi în cauza glorioasă a fi folositor aproapelui tău, a fi o binecuvântare pentru țara ta și pentru lumea întreagă, a fi un prieten pentru cei din închisoare sau captivitate, a fi un părinte spiritual pentru sute de suflete nemuritoare în țările păgâne, a fi o lumină arzătoare și strălucitoare, o epistolă a lui Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii, o inspirație pentru fiecare inimă creștină cu care te întâlnești? O, cine s-ar putea îndoi? Cine s-ar putea îndoi măcar pentru o clipă?

Tinerilor, gândiți-vă la responsabilitățile voastre. Gândiți-vă la privilegiul și luxul de a face bine. Decideți astăzi să fiți folositori. Dăruiți-i acum lui Hristos inimile voastre.

În final, gândiți-vă la fericirea care va veni peste sufletul vostru, dacă Îl slujiți pe Dumnezeu, fericirea care vă va însoți în călătoria vieții, fericirea de la sfârșitul vieții, când călătoria s-a încheiat. Credeți-mă, orice idei deșarte ați fi auzit, credeți-mă, există o răsplată pentru cei neprihăniți chiar în această lume. Evlavia are cu adevărat promisiunea acestei vieți, cât și a vieții viitoare. Există o pace statornică în sentimentul că Dumnezeu este prietenul vostru. Există o satisfacție reală atunci când știi că indiferent de nevrădnicia voastră, voi sunteți desăvârșiți în Hristos, aveți o moștenire veșnică, ați

ales partea cea bună care nu vi se va lua.

Cel ce dă înapoi în inima lui ar putea să trăiască mulțumit de stilul lui de viață, însă și „*omul cel bun va fi răsplătit pentru căile lui*” (Prov. 14:14). Calea celui lumesc se întunecă din ce în ce mai tare, cu fiecare an pe care îl trăiește; calea creștinului este ca o lumină strălucitoare, din ce în ce mai puternică până la capăt. Soarele lui de-abia răsare atunci când soarele celui lumesc apune pentru vecie; cele mai bune lucruri ale lui încep toate să înflorească, pe când cele ale omului lumesc îi alunecă din mâini și se duc.

Tinerilor, aceste lucruri sunt adevărate. Ascultați aceste cuvinte de îndemn. Lăsați-vă convinși de ele. Luați crucea. Urmați-l pe Hristos. Supuneți-vă lui Dumnezeu.